# துணைரேகை

**◇ பாலகுமாரன் ◇**

பசு இரண்டு அடிகள் முன்னே வந்து அவள் புறங்கையை முகர்ந்து பார்த்தது. நாக்கால் சரட்டென்று நக்கியது. விஜயா உதறிப் பின்னடைந்தாள்.

உப்புக் காகிதம் வைத்து இழுத்தது போல் புறங்கையில் ஒரு உணர்வு படர்ந்தது.

ஆனால் பசுவுக்கு விஜயாவின் வாசனை பிடித்து விட்டது போலும். மேலும் இரண்டு அடி எடுத்து வைத்து நெருங்கியது. மிகு ஆவலோடு அவளை முகர்ந்தது. தலையை ஏதோவிதமாய் ஆட்டியது. காதுகள் எல்லா திசைப் பக்கமும் திரும்பித் திரும்பி கடைசியில் அவள் முகம் பார்த்து நின்றன.

சட்டென்று பசு ஒரு பெருமூச்சு விட்டது. தலையை லேசாய் சுழற்றி உதடு பிரித்து பல் காட்டியது. உடம்பில் இரண்டு முறை சிலிர்ப்புகள் எழுந்து அடங்கின.

“ஏய்... உனக்கு என்ன வோணும்?” விஜயா கேட்டாள்.

பசு திரும்பி பின்பக்கம் பார்த்தது. மறுபடி விஜயாவைப் பார்த்தது. விஜயா மேலும் சில தப்படிகள் பின்னடைந்தாள்.

பசுவுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. இதற்கு மேல் உள்ளே போகும்

அதிகாரம் தனக்கு இல்லை என்று நினைத்தது போலும், ம்ஹாம் என்ற கனைத்தலோடு ஒரு மூச்சு பசு வெளிப்படுத்தியது. தலை திருப்பிப் பார்த்து ஒரு அடி பின்னடைந்தது.

விஜயா இன்னும் இரண்டடி பின் வாங்கினாள். பசுவின் தயக்கத்தைப் பார்த்து சிரித்தாள்.

'எப்படி மூட்டாளா இருக்கு பாரேன்..' பசுவைப் பார்த்து அவள் மனசு ஏளனம் செய்தது.

நான் மூட்டாள்தான். அதனால என்ன... பசு பதிலுக்குப் பார்ப்பது போல் இருந்தது. வால் மட்டும் விசிறி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

"பா... பா..." விஜயா பசுவைக் கூப்பிட்டாள்.

கொல்லைப்புற தோட்டத்திலிருந்து பசு பின்பக்க ரேழிக்குள் நகர்ந்தது. ரேழியிலிருந்து சமையலறையில் நின்ற விஜயாவைப் பார்த்தது. மூக்குத் துடிக்க மூச்சு உள்ளிழுத்தது. சமையலறை சாதம் வாசனை, கீரை, காய்கறிகள் வாசனை அதைப் பாடாய் படுத்தியிருக்க வேண்டும். உமிழ்நீரை அதிகப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். பசு சமையலறையில் நுழைந்தது.

படியேறி மிக கவனமாய் காலடி எடுத்து வைத்து உள்ளே வந்தது.

விஜயா சமையலறையிலிருந்து கூடத்திற்கு போனாள்.

"பா... பா..." என்று கூப்பிட்டாள்.

பசு இப்போது சமையலறையை அடைத்துக் கொண்டு நின்றிருந்தது.

அவள் அழைக்க இன்னும் முன்னேறியது. உள்ளே ஆடி ஆடி வந்து கூடத்தின் நடு மையத்தில் நின்று நாலாபக்கமும் பார்த்தது.

அப்பா படுக்கும் ஹாலில், அண்ணன் நடை பயிலும் ஹாலில், வருவோர் போவோர் உட்கார்ந்து புழங்கும் ஹாலில் ஒரு பசு, நல்ல பெரிசு பசு நிற்பது வேடிக்கையாய் விநோதமாய் இருந்தது.

"அப்பா... அப்பா..." விஜயா கூவினாள். பசு மிரண்டது. வால் தூக்கி மூத்திரம் பெய்தது.

விஜயா விழித்தாள்.

"அட கடவுளே... சும்மா பொழுது போகாத விளை



யாட்டுக்கு உன்னை உள்ளே கூப்பிட்டா இப்படி அசிங்கம் பண்றியே..."

"அப்பா..." மீண்டும் அலறினாள்.

பசு இந்த முறை பயந்து அலைந்தது. சாணம் போட்டது. மொசைக் தரையில் விழுந்த சாணம் நாலாபுறமும் தெறித்தது.

"அப்பா..."

"என்னம்மா... என்னது... என்ன..." வாசல் தாண்டி, தோட்டம் தாண்டி கதவுக்கு அப்பால் மண் தெருவில் நின்று கொண்டிருந்த அப்பா ஓடி வந்தார். படியேறினார்.

"இங்க பாருங்க... எப்படி வந்து நிக்குதின்னு..."

"த்த... என்ன இது..." அப்பா பசு மீது பாய்ந்தார்.

பசு அவர் குரல் கேட்டதும் மிரண்டு சுற்றியது. மேஜை நாற்காலிகளை உருட்டி விட்டது.

"கருமம்... உள்ள வந்தா அசிங்கம் பண்றே" அப்பா வெளிச்சத்திலிருந்து இருட்டுக்கு வந்து கண்பூத்து பார்வை தெரியாது மயங்கி சாணத்தில் கால் வைத்து வழுக்கி தள்ளாடினார். கத்தினார்.

பசுவை சட்டென்று பிடித்து ஊன்றி சுதாரித்தார். பசு இல்லையெனில் சொத்தென்று விழ நேர்ந்திருக்கும். தாங்க பசு கிடைத்தது. ஊன்றி சரியாய் அப்பா நகர்ந்து ஹால் குழல் விளக்கை எரிய விட்டார். பசுவின் கொம்பைப் பிடித்துக் கொண்டு தரையை நோட்டம் விட்டார்.

பசு சிலும்பியது. தலையை உதறி அவர் பிடியிலிருந்து விலக முயன்றது.

அப்பா கவனமாய் கால் ஊன்றி பசுவின் முகத்தில் அறைந்தார். பலமான அறை. பசு தவித்தது. 'ம்மா...' என்று குரல் கொடுத்தது. மறுபடி அறைந்தார். முழங்கையால் முதுகில் குத்தினார்.

"என்ன கசம் பண்ணியிருக்கு பார்" என்று கத்தினார். கோபத்தில் முஷ்டியை மடக்கி பசுவின் முகத்தில் குத்தினார். பசு மறுபடி கதறியது. பின்னடைந்து சுழன்றது. அப்பாவும் சுற்றினார்.

நான்கு கால்கள் உள்ள அந்த மிருகத்தின் சுழற்சியை, இரண்டு கால்கள் ஊன்றி நிற்பவரால் தாங்க முடியவில்லை.

சுவரில் அப்பாவின் முதுகு தக்கென்று அடிபட்டது. சாணமும் மூத்திரமும் கலந்து ஓடும் மொஸைக் தரையில் நிற்க ஒட்டாது செய்தன. அடிச்சுவர் முழுதும் கறையாகிற்று.

''போ.. போ... பின்னால போ...''

பசுவுக்கு வெளியே போகத் தெரியவில்லை.

''டேய் வாடா இங்க.'' அப்பா உரக்க வாசல் நோக்கி அண்ணனைக் கூப்பிட்டார். லாரியிலிருந்து வைக்கோல் இறங்குவதை மேற்பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்த விஜயாவின் அண்ணா ஓடிவந்தான்.

''என்ன இதை இங்க கொண்டாந்துட்டீங்க...''

''ஆங்.. தாங்க கொண்ணாந்தும். அதும் பாட்டுக்கு உள்ளே வந்துருச்சுடா. கண்ட மேனிக்கு சாணம் போட்டு....புடிச்சு கொல்லைப் பக்கம் தள்ளு.''

அண்ணன் மேல் துண்டால் கொம்பு சுற்றிப் போட்டு இழுத்தான். அது மூக்குப் பொடி போட்டு துடைத்துக் கொள்கிற துண்டு.

பசுவின் கண்களில் துண்டு பட்டிருக்க வேண்டும். அல்லது காரம் மிகுந்த மூக்குப் பொடியின் நெடி அதற்கு பயம் தந்திருக்க வேண்டும். பசு உதறியது. தலையை அசைத்து துண்டை விலக்கியது.

''ஏய்... ஏங்கிட்டயே டாங் காட்டறியா...'' அவன் பசுவின் கொம்புகளை இரண்டு கைகளாலும் இறுகப் பிடித்தான்.

அந்த மிருகம் மிகவும் மிரண்டு போனது.

விஜயா, அது இப்போது படும் எல்லா வேதனைகளுக்கும் தான்தான் காரணம் என்று ஒரு கணம் நினைத்தாள்.

மறுகணம் மறுத்தாள்.

'நான் கூப்புட்டா உள்ளே வந்துர வேண்டியதா. அறிவு வேணாம். உதைபடு. அப்பத்தான் புத்திவரும்' என்று மனசுள் கறுவினாள்.

பசு தொடர்ந்து உதைபட்டது. அல்லாடியது. ஹாலின் பல விஷயங்களை நாசப்படுத்தியது.

வெளியே இருந்து இன்னும் பல ஆட்கள் உள்ளே ஓடி வந்தார்கள்.



''கயிறு... கயிறு... எடுத்தாய்யா...'' அப்பா கத்த, பெரிய மணிக் கயிறு வந்தது.

சுருக்கு போட்டு சரக்கென்று கொம்பில் மாட்டி இரண்டு முனைகளையும் இரண்டு பேர் இறுக்கமாய்ப் பிடித்து நில் என்பது போல் நிறுத்தினார்கள்.

பசு பாவம் அசையாது நின்றது.

அப்பா முன்னேறி கோபத்தோடு முதுகில் அறைந்தார்.

''பீடை என்ன கதியாக்கிடுச்சு பார் இந்த இடத்தை...'' என்று கத்தினார்.

அண்ணா வால் முறுக்கினான். பசு சகலமும் தாங்கி அமைதியாய் இருந்தது.

அதற்குத் தெரிந்து விட்டது.

இங்கு அதிகம் அசைய அதிகம் அடிபடுவோம் என்று புரிந்து விட்டது.

அவர்கள் பசுவை சமையலறைப் பக்கமாய் இழுத்தார்கள். கொல்லைப் புறப்பக்கம் அழைத்துப் போனார்கள்.

படி ஏறத் தெரிந்த பசுவுக்கு இறங்கத் தெரியவில்லை. மறுபடி அடி வாங்கியது. வெளியே தட்டுத் தடுமாறி ஓடியது. கயிறு அவிழ்ந்து விட, படல் தாண்டி பின்பக்க தோட்டத்தில் மற்ற பசுக்களோடு கலந்தது.

''ஏய்... யாரது. என்ன பண்றே உள்ள... இங்க வந்து பாரு. மாடு என்ன செய்திருக்குன்னு''.

''மாடு உள்ளாற வர வரைக்கும் என்னா மயிரா புடுங்கினு இருந்தீங்க. கழுவி வுடுங்கடி. இல்லைன்னா ராத்திரி தூங்க ஒட்டாது நாறும்.''

''விஜயா, வாசனை போட்ட ஃபினைல் எடுத்து உங்கம்மாக்கிட்ட கொடு.'' அப்பா உரக்க அம்மாவை நோக்கி கத்தினார்.

''கொல்லைப் படிக்கட்டாண்ட அரைக் கதவு போட்டுறணும்'' அண்ணன் யோசனை தெரிவித்தான்.

''எதுக்குடா... எந்த மாடும் உள்ள வந்ததே இல்லை. இது என்னமோ கிறுக்குப் புடிச்ச மாதிரி உள்ள வந்துருச்சு. மடக்கி கட்டை போட்டு கட்டணும்'' அப்பா கோபம் குறையாது பேசினார்.

''விஜயா கூப்புட்டாப்பல இருந்ததே பசு மாட்டை...''

அம்மா பேச விஜயா உடனே மறுத்தாள்.

"எனக்கென்ன பைத்தியமா? நான் எதுக்கு மாட்டை கட்டிடறேன்...? ஜாலரா மாதிரி பேசறியே..." அம்மாவைப் பார்த்து சீறினாள்.

அம்மா இன்னொரு பசு. அவளும் பசுவைப்போல முட்டாள். பேசிய பிறகு தான் பேசியது தவறு என்று புரியும். மகள் சீற வாய் மூடிக் கொண்டாள். வாளித் தண்ணீரும் துடைப்பமுமாய் வந்தாள்.

"இரும்மா..." அம்மா தள்ளாடி, தள்ளாடி வேலை செய்வது பொறுக்காத அண்ணா வாளியை வாங்கி கீழே வைத்தான். பின்பக்கம் தோட்டத்திலிருந்து ரப்பர் குழாயை தோளில் போட்டு தூக்கி வந்தான். சமையலறை சிங்க் குழாயில் சொருகி தண்ணீர் மெல்லத் திறந்து ஹாலில் படர விட்டான்.

நாற்காலி, மேஜை, சோபாக்களை வெளியே நகர்த்தினான். வைக்கோல் போர் ஆட்கள் உதவி செய்தார்கள்.

அண்ணா தண்ணீர் ஊற்ற, அம்மா கழுவத் துவங்கினாள்.

மொஸைக் தரையில் தென்னந் துடைப்பம் சீறப் தேய்த்து தேய்த்து சாணம் கழுவியது.

விஜயா வாயை மூடிக் கொண்டிருந்தாள். எந்த வம்பும் செய்யாது இருந்தால் பசு உள்ளே வந்திருக்காது. வீடு இந்த அலங்கோலம் ஆகியிருக்காது. தள்ளாமை உள்ள அம்மா உட்பட ஆறேழு பேர் வேலை செய்யும்படி ஆகியிருக்காது.

"பாரு... சுவர் எல்லாம் சாணமாயிருச்சு." அப்பா சுட்டிக் காட்டினார்.

அம்மா, பசு முட்டாள். சட்டென்று தண்ணீர் தள்ளிய துடைப்பத்தால் சுவர் மீது பட்ட சாணத்தை தேய்த்தாள். பட்டை பட்டையாய் சுவர் அழுக்காகியது.

"அடி முண்டம்... என்ன செய்யற..." அப்பா கர்ஜித்தார்.

"என்னம்மா இது..." அண்ணன் தலையில் அடித்துக் கொண்டான்.

அம்மா மிரண்டாள்.

"சாணம்னு சொன்னீங்களே..."



"பெயிண்ட் பண்ண சுவத்தை, சாணி துடப்பம் போட்டாடி அலம்புவே... முண்டம்."

அப்பா வேகமாய் போய் தென்னந்துடைப்பத்தைப் பிடுங்கி கீழே போட்டார்.

"விடுப்பா. வேற பெயிண்ட் அடிச்சுக்கலாம்."

"என்ன வேற பெயிண்ட் அடிச்சுக்கலாமா... சும்மாவா, காசு அறுநூறு எழுநூறு ஆவும்."

"சாணம்னு சொன்னீங்களே. அதான் டக்குன்னு அலம்பிட்டேன்."

"போடி உள்ளே..." அப்பா கத்த, அம்மா பயந்து அன்னியர் முன், ஏச்சு வாங்கியதற்கு வெட்கப்பட்டு உள்ளே போனாள். உள்ளே போய் அங்கிருந்து ஹால் பார்த்தாள்.

அண்ணா நீர் தள்ளினான். அண்ணாவின் கையிலிருந்து துடைப்பம் வாங்கி ஒரு வேலையாள் தொடர்ந்து செய்தான்.

இரண்டாம்முறை நீர் பீய்ச்சி கழுவியபோது விஜயா வாசனை ஃபினாயில் தெளித்தாள்.

வீடு மணத்தது.

அந்த சுவரின் ஒரு பகுதி மட்டும் துடைப்பம்பட்டு சாணச் சுவராய் இருந்தது.

"இது கிழக்கு பக்கம் தானேப்பா..."

"ஆமாம், ஏண்டா?"

"தாமு, டேய் ஒரு நெல்லிக்கா உருண்டைப் பசும் சாணம் எடுத்தா."

"ஏண்டா?"

"வட்டமாக்கிடப் போறேன்."

"எதுக்கு?"

"படம் மாட்டப் போறேன்."

"என்ன படம்?"

"கோமாதா. கடைல பார்த்தேன். மூணடிக்கு இரண்டடி லாமினேட் பண்ணி வச்சிருந்தான்."

"இப்ப எதுக்குடா?"

"சும்மா அஸ்து கொட்டாதப்பா. என்னமோ அது பார்த்ததும் வாங்கணும்னு தோணிச்சு."

''இப்ப இங்க என்ன செய்யப் போறே?''

''சாணம் வட்டமா எழுதி, அது நடுவுல குங்கும வச்சு, இரண்டு பக்கம் சந்திர சூரியன் தீறி...'' அண்ணை அவளையே பார்த்தான்.

''ஹால்ல நல்லாருக்குமா. சாணம் பூசினா.''

''தாம யாதவர் தானே. சாணம் நமக்கு தப்பாவுமா''

''அதுக்காக ஹால்ல...''

''பூஜைல வைக்கலாம். படுக்கைல வைக்கலாம் திருஷ்டி போவும். பசு உள்ளே வந்தது கூட நல்லது. வந்து மூத்திரம் பெஞ்சு, சாணம் போட்டது கூட நல்லது விஜயாவுக்கு வரன் தகையும்.'' அண்ணா ஆர்வமோடு பேசினான்.

''அப்ப எழுது... டேய் போய் எடுத்தாயேண்டா...''

''படம் வாங்கிட்டுமா.''

''ரொம்ப விலையா.. எவ்வளோ?''

''அட போப்பா. எல்லாத்துக்கும் விலை கேட்டு கிட்டு.''

அண்ணன் பசுஞ் சாணத்தால், அம்மா துடைப்பத்தில் தீற்றிய கறை மறைத்து, மேலும் சாணம் பூசி வட்டமாக மெழுகினான். மெழுகிய இடத்தில் வெள்ளையாய் சூரி சந்திரர் தீறினான். நடுவே குங்குமப் பொட்டு வைத்தான்.

இரண்டடி விட்டத்திற்கு சாண வட்டமும், மூன்று குல விட்டத்திற்கு குங்கும வட்டமும் அறையை அழகு செய்தன. புதிதாய் பூஜை செய்கிற இடமாய் அந்த கூட மாறிவிட்டது.

அன்று மாலை கோமாதா படம் அண்ணன் மாட்டி னான். அந்த வட்டத்திற்கு மேலே உடம்பெல்லாம் நிறை தேவதை, படங்கள் போட்ட பசு மாட்டின் படம் அழகா இருந்தது.

பசுவின் குதத்தில் லக்ஷ்மி வாசம், வாலில் நாகராஜ நெற்றியில் சிவன், நெஞ்சில் பிரம்மா, மடியில் விஷ்ணு என்று பல தெய்வங்கள் குடியிருந்தார்கள்.

ஆனால் பசு மனிதர்களிடம் மாட்டிக் கொண் வதைப்பட்டது. அதனிடம் பயன்பெற, பால் பெற மனித எல்லா தந்திரங்களையும் பிரயோகித்தான். பசு மனி னுக்கு காலகாலமாய் அடிமை மிருகமாய், அவனை



ஆளப்படும் ஜந்துவாய் இருந்தது. அதன் விருப்பு, வெறுப்பு பற்றி மனிதன் கவலைப்படவேயில்லை.

அதனிடம் அன்பு காட்டுவது போல், மரியாதை செய்வது போல் மனிதன் நடித்தாலும் பசுவின் மீது மனிதன் உண்மையான பாசத்தைக் காட்டவில்லை.

பால் வற்றிய பசுவை அவன் சீராட்டியதில்லை.

மனிதனுக்கு அடுத்த ஜீவனின் மீதுள்ள மதிப்பு அதன் உபயோகம் கருதிதான் நிகழ்கிறது. நாளையிலிருந்து பன்றி கள் பால் சுரந்தால், அந்தப் பால் அமிர்தம் என்று மனிதன் தெரிந்து கொண்டால், பசுக்களை உடனே புறக்கணித்து விடுவான். பன்றி வளர்ப்பான்.

ராமகோபால் பவுல்ட்ரி அண்ட் ஃபார்ம் என்கிற அந்தப் பண்ணை, விஜயாவின் அப்பாவுடையது. அவர் தான் ராமகோபால்.

இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு, விஜயா பிறந்த மறு மாதம் சிந்தாதிரிப் பேட்டையில் உள்ள நாலு கட்டு இரண்டு மாடி வீட்டை, பதினெட்டு லட்ச ரூபாய்க்கு மார்வாடியிடம் விற்றுவிட்டு, எங்கே நிலம், சல்லிசாக கிடைக்குமோ அங்கே போய் குடியேறினார்.

அவர் குடியேறிய இடம் கிழக்கு தாம்பரம். சேலை யூர்.

தாம்பரம் ரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து கிழக்காய் ஒன்னரை கிலோ மீட்டர் உள்ளே போகவேண்டும்.

சைதாப்பேட்டை வேளச்சேரி வழியாக வந்தால் ஒன்பது கிலோ மீட்டர் உள்ளே வரவேண்டும். அவர் வந்த வேளை வேளச்சேரி வழியாய் நல்ல மண்பாதை போடப் பட்டது. சதுப்பு நிலங்களூடே பாறைகள் போட்டு அழுத்த மாய் பாதை ஏற்பட்டது.

பாதை வர, குடியிருப்புக்கான நிலங்கள் பிரிக்கப்பட் டன. ஒரு கிரவுண்டு பத்தாயிரம் என்று துவங்கியது.

ராமகோபால் ஒரு கிரவுண்ட் இரண்டாயிரத்து ஐநூறு என்று முப்பது கிரவுண்ட் வாங்கினார். கோட்டை போல் சுவர் கட்டினார். கோட்டை சுவர் சுற்றி மண்பாதை போட்டார்.

வடகிழக்கில் வீடு கட்டினார். தென்மேற்கில் கிணறு தோண்டினார். உயர்நிலை தொட்டி வைத்தார்.

கையில் நல்ல காசு இருந்தது. வங்கியில் போட்டு வட்டிக்கு விட்டாலே வருமானம் வரும்.

அவர் மோட்டார் சைக்கிள் வாங்கினார். சைடு கார் அமைத்தார். குழந்தைகளை தாம்பரத்தில் உள்ள பள்ளியில் சேர்த்து, கொண்டு போய் விட்டு, கூட்டி வந்தார்.

காய்கறி, கறிக்கோழி எல்லாவற்றிற்கும் வெகுதூரம் போக வேண்டியிருந்ததால், வீட்டைச் சுற்றி தோட்டம் போட்டார். இரண்டு பெண் குழந்தைகள் இருந்ததால் பூச்செடி வைத்தார். காய்கறி போட்டார்.

பக்கத்து கிராமத்துப் பையனை சோறு போட்டு பதினைந்து ரூபாய் சம்பளத்திற்கு வைத்துக் கொண்டார்.

விட்ட குறையோ, தொட்ட குறையோ மாறன் என்ற அந்த இளைஞன் அவரோடு ஒட்டிக் கொண்டான். பெரிய ஐயா என்று ராமகோபாலையும், சின்ன ஐயா என்று அண்ணா பரதனையும் கூப்பிட்டான்.

அவன்தான் மயிலு என்று நாலு பெட்டைக் கோழிகளும், ஒரு சேவலும் வாங்கி வந்தான். தீனி போட்டான். மூங்கில் தடுப்பால் பெரிய கூண்டு கட்டினான்.

அப்பாவும், அவனும் தோட்டத்தில் ஏதாவது வேலை செய்து கொண்டேயிருப்பார்கள்.

மாறன் ஹரிஜனம். ஆனால் அப்பா அதை மறந்தே போனார்.

அடபோடா... எனக்கும்தான் ஹரிபுடிக்கும். கோவிந்தன் தான் கடவுள். நானும் ஹரிஜன்தான் என்பார்.

''ஜாதி உண்டு. வேலை செய்யறவன், செய்யாத சோம்பேறின்னு இரண்டு ஜாதி உண்டு. என்னால சோம்பேறிங்களோடு உட்கார்ந்து பேச முடியாது. எனக்கு உழைக்கணும். உடல் உழைப்புதான் உழைப்பு.

சும்மா ஆபீஸ் போறேன்னு டிபன் பாக்ஸில் சாம்பார், ரசம், மோர் சோறு கொண்டு போறவன் வெறும் தண்டம். அவனை நான் மதிக்கறதேயில்லை. அவன் பேசறது எனக்குப் புரியறதில்லை. அவனுங்கக்கிட்ட நேர் பேச்சா எதுவும் இல்லை. எப்பவும், எல்லார்கிட்டயும் சிண்டு முடியறானுங்க. என்ன நான் சொல்றது.''

அப்பா மாறனைக் கேட்பார். மாறன் ஆமாம் ஆமாம் என்று தலையாட்டுவான்.



கோழி முட்டையிட்டது. பெருகியது. பல கோழிகள் பல முட்டைகள் போட்டன.

''இவரு முட்டை வாங்கிக்கறேன்றாரு...'' மாறன் ஒரு மலையாளியைக் கூட்டி வந்தான்.

ஒரு முட்டை முப்பது பைசாவுக்கு வாங்கி வெளியே தாம்பரத்தில், சென்னையில் ஐம்பது பைசாவுக்கு விற்றார்கள்.

இருட்டிய பிறகு கும்மிருட்டாய் இருக்கும் சேலையூரில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் வீடுகள் கட்டப்பட்டன.

முட்டை வாங்கியவன் தாம்பரம் வரை எடுத்துப் போகாமல் அங்கேயே தனிக்கடை போட்டு விற்றான். முப்பது பைசாவுக்கு வாங்கி அறுபது பைசாவுக்கு விற்கத் துவங்கினான். பல மாதங்கள் கழித்துதான் இது புரிந்தது.

அப்பா ஐம்பது பைசா என்றதும் வாங்க முடியாது என்றான்.

அப்பா வெளியே ஒரு முட்டை ஐம்பது பைசா என்று போர்டு போட்டார். அருகிலுள்ள வீடுகளுக்கு போய் முட்டை வேண்டுமா என்று கேட்டார்.

''நாங்க பிராமின்ஸ். முட்டை சாப்பிட மாட்டோம். பசும்பால் கிடைக்குமா?'' ஒரு நாற்பது வயது மாமி கேட்டாள்.

''பசும்பாலா... மாடு இல்லையேம்மா.''

''கோழி வளர்க்கறவா மாடு வளர்க்கப்படாதா...''

''படலாமே. நல்ல யோசனை, மாடு வாங்கி பால் கறந்தா முத ஆழாக்கு பால் உங்களுக்குத் தரேன் மாமி'' உறுதி சொல்லிவிட்டு வந்தார்.

''மாறன் மாடு பத்தி ஏதாவது தெரியுமா?''

''நீங்கதான் யாதவரு.''

''ஜாதி தாண்டா யாதவர். எனக்கு லேவாதேவிதான் பழக்கம். மாடுபத்தி ஒன்னும் தெரியாது.''

''வாங்கி தெரிஞ்சுக்குவோம் ஐயா.''

''கேட்டு தெரிஞ்சுக்கிட்டு வாங்கலாம்டா.''

''கேட்டா எவன் முழுசா சொல்வான். எது சொன்னா புரியும். துணிஞ்சு வாங்கிடுவோம். போராடிப்போராடி புரிஞ்சுக்கலாம்.''

"எத்தினி.."

"முதமுத ஒன்னு போதும்."

"வா, போலாம்."

மேல் மருவத்தூர் தாண்டி, அச்சரப்பாக்கம் ஊராட்சித் திடலில் நடக்கும் சந்தைக்குப் போனார்கள்.

நல்ல சுழியுள்ள இளம் மாடு ஒன்றைக் கன்றோடு வாங்கி வந்தார்கள்.

பசு சிகப்பு நிறமாய் இருந்தது.

வலது கால் எடுத்து உள்ளே வைத்து பயமின்றி கன்றோடு வீட்டுக்குள் ஏறி கொல்லை வழியே தோட்டம் நோக்கி நடந்தது.

பச்சை பசேல் என்று புல்வெளி பார்த்தது. வால் தூக்கி குதித்து ஆடியது. கன்று துள்ளித் துள்ளி ஓட, பசுவும் பின்னே ஓடியது. நான்கு புறமும் பார்த்தது. நடை போட்டது. இடைவிடாது முழங்கால் உயரம் வளர்ந்த புற்களை பிடுங்கித் தின்று அசை போட்டது.

ஒருபடி பால் கறந்தது.

பால் காய்ச்சி, முதல் ஆழாக்கு குல தெய்வமான கோபாலகிருஷ்ணனுக்கும், அடுத்த ஆழாக்குப் பால் காவல் தெய்வமான மாரியம்மனுக்கும், மூன்றாவது ஆழாக்குப் பால், அந்த ஐயர் வீட்டு மாமிக்கும் கொடுக்கப் பட்டது.

மீதியை வீட்டில் எல்லோரும் ஆவலோடு குடித்தார் கள்.

மறுவாரமும் சந்தைக்குப் போனார்கள்.

"அச்சரப்பாக்கத்துல ஏன் வாங்கற... தகரி, நாகலாபுரம் போங்க, நல்ல பசு கிடைக்கும். ஈரோடு, கோயம்புத்தூர்ல சீமைப்பசு கிடைக்கும்."

"நல்ல இளம் கன்னா, புழலேரிப் பக்கம் கொண்டாந்து விப்பாங்க. அங்கியும் வாங்கலாம்."

"எல்லா இடத்திலும் மாடு வாங்கி விக்கறது ஞாயித்துக்கிழமைதான்."

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று பசுக்கள் உள்ளே வந்தன. ஓலைக் கொட்டகை போட்டு தரைக்குக் கருங்கல் தளம் போடப்பட்டது.

"தார் ரோடு போடப் போறாம்பா. அப்ப மனை



விலை இன்னும் ஏறிடும். மனை விலை ஏறினா இரும்புக் கம்பி, கட்டிட சாமான் எல்லாம் ஏறும். நாம சரியா ஒரு மாட்டுக் கொட்டா போடுவோம்" மாறன் அப்பாவிடம் பேசினான்.

அவர்கள் கணக்கு போட்டார்கள். இரண்டு லட்சம் செலவில் வீட்டுக்கு மாடி கட்டி, தோட்டத்தில் நாற்பது பசு கட்டக் கூடிய தொழுவம் ஏற்படுத்தலாம் என்று திட்டமிட்டார்கள்.

விஜயா ஐந்தாவது படிக்கும்போது, காற்றோட்டமுள்ள உயர்ந்த ஆஸ்பெஸ்டாஸ் கூரையுடன் சிமெண்ட் தரை, மாட்டுத் தொழுவம் கட்டி முடித்து விட்டார்கள்.

கொசு தொந்தரவு அதிகம் என்று பசுக்களுக்கு ஆறு மின்விசிறி போட்டார்கள்.

கண்டேன், கண்டேன் என்று பால் வாங்கப் போக பல பேர் போட்டியிட்டார்கள்.

முன் பணம் கொடுத்து, மெல்ல மெல்ல கழித்துக் கொள்ள பலர் தயாராய் இருந்தார்கள்.

பசுக்கள் வர வர வீடு மாறிப் போயிற்று. அப்பா மாறிப் போனார்.

மாடுகள் இருக்கும் இடத்தில் எந்நேரமும் வேலை இருந்தது.

ஒரு நாள் முடியவில்லை. நெஞ்சு வலிக்கிறது என்று அம்மா அழுதபோது அப்பா திடுக்கிட்டார்.

"அடிப்பாவி... சொல்றதுக்கென்ன... டேய் மாறன் சிகாமணி, கணேசன், ரத்தினம் எல்லாரையும் இனி தினத்துக்கும் வேலைக்கு வரச் சொல்லு. புஸ்தகம் போட்டு மாச சம்பளம் தரேன்னு சொல்லு."

ராமகோபால் பவுல்ட்ரி அண்ட் ஃபார்ம் அப்போது தான் உருவாகியது. ஆர்.பி.எஃப். என்று பால் டின்களில் எழுதப்பட்டது.

மாடுகளைக் கவனித்தபோது அந்த அளவு கவனம் கோழிகள் மீது செலுத்த முடியவில்லை. ஆட்கள் உண்மையாக இல்லை. ஒரு கோழிக்கு நோய் வந்தால், நாலு கோழிகள் இறந்தன.

இறந்த கோழிகளை வெட்டிப் புதைக்க வேண்டியதாயிற்று. கோழிக்குக் கருவாடு தீனி வாங்க அதிகம் அலைய

வேண்டியிருந்தது. அப்பா கோழி வளர்ப்பை நிறுத்தினார். அந்த ஆஸ்பெஸ்டாஸ் கொட்டகையையும் திருத்தி மாடுகள் வாங்கினார். எருமைகள் அங்கே வந்து நிறைந்தன.

விஜயா, ப்ளஸ் டூ படிக்கும்போது எழுபது எருமைகள், நாற்பத்து பசுக்கள் இருந்தன. அப்பா அடுத்தடுத்த நிலங்களும் வாங்கி தோட்டம் விரிவு படுத்தினார்.

மாறன் உட்பட, ஆறுபேர் கூட்டுக்கம்பெனி என்று அரசுக்கு பிரகடனப் படுத்தினார். அவர் மட்டுமே ஆண்டு வந்தார்.

மாறனுக்குத் திருமணமாகியது. மாறன் மனைவியும் தோட்டத்தில் வேலைக்கு சேர்ந்தாள். மாறனின் மைத்துனன் காவலுக்கு வந்தான். பால் விற்பனை இடத்தில் வேலை செய்தான்.

அண்ணன் பி.ஏ. முடித்து, வேலை கற்றுக்கொள்ள வந்த தருணம், மாறன் தான் விலகிக் கொள்வதாய் திடுமென்று சொன்னான்.

''எனக்கு சோழிங்கநல்லூர்கிட்ட கொஞ்சம் நிலம் இருக்குங்க. கொஞ்சம் காசு கொடுத்தீங்கன்னா கூட நிலம் வாங்கி, மாடு வாங்கி, மாறனார் பால் பண்ணைன்னு ஆரம்பிக்கப் போறேன்.''

''நீயும் இங்கன ஒரு முதலாளிதானே எதுக்குப் பிரியறே.''

''நான் மட்டும்தானே முதலாளி. எம் பொண்டாட்டி முதலாளி இல்லையே. என் மச்சினன் முதலாளி இல்லையே.

சேர்த்துக்கலாம்னு சொல்லீங்க. சொன்ன பிறகும் உங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு உங்க கீழேதான வேலை செஞ்சாவணும்.

நம்ம நிலம். நம்ம மாடுன்னு ஒரு நினைப்பு ஒரு சுகம் வராதில்ல. அதான் தனியா போலாம்னு நினைக்கிறேன்.''

''புரியுதுடா. அவ தூண்டி விட்டுட்டா... நீ கேட்டுத் தானே ஆவணும். சரி போயிட்டு வா. ஆனா அடுத்த ஆள் வேலை பழகறத்துக்கு முன்னாடி திடுக்குன்னு போற... இது முறையில்லை.''

''எப்ப நான் போனாலும் எதுனா குறையாத்தான் படும். நான் இப்ப போறது நல்லது. தம்பி பரதர் இன்னும்



வேகமா வேலைல இறங்கும். அது ஒன்னும் புரியாத புள்ள இல்லை. கொஞ்சம் தருக்கு. ஆள் இல்லேன்னு வச்சுக்க. எனக்கு மேல வேலை செய்யும்.''

''போய்தான் தீரணுமா, வேற யோசனையா பேசேன்.''

''பிடிச்சுக் கட்டாதீங்க முதலாளி. முத்தின மாட்டை அவுத்து விட்டுறதில்லையா. எங்கனா போய் மேஞ்சுக்கின்னு விட்டுடறதில்லையா. அப்படி விட்டுருங்க.

சிறுசா இருந்தேன். வளைஞ்சு வளைஞ்சு வேலை செஞ்சேன். கல்யாணம் கட்டி முத்தினவுடனே கொஞ்சம் அசதி தட்டுது.''

''இன்னடா போற... புதுசா ஆரம்பிக்கப் போறவன் அசதி தட்டினா முடியுமா?''

''வேலைக்கு சிறுபசங்க உண்டு முதலாளி. நான் குரல் கொடுத்து சுரப்புடிச்சா போதும்... மத்ததுக்கு உறவா, ஊரா ஆளுங்க இருக்கு.''

''நல்லா இருடா... எப்பனா முடியலைன்னா வந்து...''

''இல்ல முதலாளி. அதுக்கு அவசியமே இராது. பரதரு மொத்தமா பார்த்துக்குவாரு. உங்களுக்கு அவரு பத்தி தெரியலை. இதைவிட நல்ல நேரம் நான் போறதுக்கு எதுவுமில்லை. இனி வரவும் வராது. மனசு மயங்காத, கோபப்படாத எனக்கு உதவி செய்யுங்க.''

''அட... உன் மேல கோபம் என்னடா... நீ நிமித்தின இடம் இது. எவ்வளோ வேணும்.''

''எவ்வளவுக்கு நான் யோக்கியதையோ அத்தினி கொடுங்க.''

''லட்ச ரூபா தரேண்டா.''

''பெரிய மனசு முதலாளி.''

''வெறுமே திறக்காத. நாலு மாடு தரேன். நம்மதுல நல்ல இளம் மாடா ஓட்டிக்கிட்டு போ.''

''பெரிய மனசலயும் பெரிய மனசு முதலாளி.''

''வந்து போய்க்கிட்டு இரு. முதல்ல எதோ தெருடினாப்போல இருக்கும். நாலு தடவை வந்து போயிட்டன்னா, நீயும் ஒரு பால்காரன்னு படிமானமாயிடும்.''

''சரிங்க முதலாளி.''

மாறன் இடம் வாங்கி, படல் போட்டு அழைக்க,

அவர் வாங்கு ஆளைக் கூட்டிக் கொண்டு போய், கொட்டகை அமையும் விதம் காட்டிவிட்டு வந்தார்.

அண்ணன் பரதன் தடுமாறினான்.

அப்பா அவனை விரட்டி, விரட்டி வேலை வாங்கி னார்.

''இது உளுந்து தவுடு. அதாவது உளுந்து மேல் தோல். பசு ரொம்ப விரும்பி சாப்பிடும்.

இது கோதுமைத் தவுடு. உடம்புக்கு நல்லது. பால் நிறைய தரும்.

இது கம்பு. குறுவா வேக வச்சு, ஒரு பசுவுக்கு இரண்டரை கிலோ தொட்டில போட்டு கரைச்சுக் கொடுக்க ணும்.

இது பொண்ணி மாவு. அதாவது ஆள் வல்லிக்கி ழங்கை உடைச்ச உலர்த்தி, மாவு பண்ணி வச்சுருக்கு. இது அதிகம் தரக்கூடாது. ஆனா மாட்டுக்கு வயிறு திம்முன்னு நிறையும்.

பொண்ணி மாவும், உளுந்து தவுடும், கம்பு சோத் தோட கலந்து தண்ணில கரைச்சு கரைச்சு தொட்டில போடு. மாட்டை அவுத்து விட்டு அது குடிக்க சொல்லு பிசைஞ்சு விடு. பசு சாப்பிடறதே ஒரு அழகு. அதைப் பார்க்கறதே ஒரு சுகம்.

மாட்டுக்கு அளவு தெரியாது. அவசரமா உறிஞ்சு குடிச்சுட்டு, அப்பாவன்னு உன்னைப் பார்க்கும். போறும்டி கண்ணுன்னு ஒரு தட்டு தட்டி தள்ளி விடணும்.

மூத்தின மாடு மூக்கா லிட்டர் ஒரு லிட்டர் கறக்கும். இளம் மாடு முத கன்னு போட்டது, இரண்டாங் கன்னு போட்டது, இரண்டு இரண்டரை லிட்டர் கறக்கும்.

சில ஆந்திராபசு மூன்றரை லிட்டர்கூட கொடுக்கும்.

இளம் மாட்டை நீயே பார். கம்பு கரைச்சு கொடு. மூத்தினது வேலையாள் கிட்ட விடு. உடம்பு சரியில்லாத மாட்டை நான் கவனிச்சுக்கறேன்.''

என்னடா நாம பி.ஏ. படிச்சோம். இப்படி கோம ணம் கட்டி திரியற வேலைல விட்டாங்களே அப்பான்னு நினைக்காதே.

நினைச்சியா... செய்யாதே. போ... போய் எங்கனா ஆபீஸ் வேலை பார். எனக்கு இந்த தயிர்சாத டிபன்பாக்ஸ்



பிடிக்காது. அதைத் தூக்கிட்டு போறவங்களையும் விரும்ப றது இல்லை.

மனுஷனாய் பிறந்தவன் ஆபீஸ்ல வேலை செய்ய லாமா... கூடாது.

உழவு செய்யலாம், மாடு கன்னு வளர்க்கலாம், தோட்டம் கட்டலாம், போருக்கு போற மிலிட்ரி வேலை செய்யலாம். சும்மா ஆபீஸ் வேலை செய்யறவன் எதுல சேர்த்தி. என்ன புரியுதா. பிடிச்ச வேலை செய்யறியா.''

''செய்யறேம்பா.''

ஒரு நல்ல நேரத்தில் தன் பிள்ளை முற்றிலும் புரிந்து கொண்டு தனக்கு முழுமனதாய் கை கொடுக்க வந்தது பார்த்து, அப்பா பூரித்துப் போனார்.

மாறன் போனது நல்லதுதான் என்றார்.

தானே போய் மாறனைப் பார்த்து விட்டு வந்து பரதன் மொத்தமும் நல்லா பார்த்துக்கறான்டா என்றார்.

அண்ணன் மாலை நேரம் ஜீன்ஸ் பேண்டும், வெள்ளை சட்டையும் போட்டு வெளியே கிளம்ப வியந் தார்.

தங்க செயின், கையில் பிரேஸ்லெட், உயர்தர சென்ட் தும்பைப்பூ சட்டை, சீரான தலைமுடியுடன் அண்ணன் புல்லெட்டில் கிளம்ப, அவரும் ஏறிக் கொண்டார்.

''என்னை தாம்பரத்துல விட்டுரு. திரும்பி வரச் சொல்ல ஏத்திக்க'' என்றார்.

அரைடிராயரும், பனியனுமாய் அண்ணன் தொழு வத்தில் வேலை செய்ய, அது பார்த்தும் மகிழ்ந்தார்.

''இன்னும் ஆள் வேணுமாடா.''

''இதுவே அதிகம். மாடு கூட்டறதா, ஆளு குறைக்கிற தான்னு பார்க்கறேன்.''

''எதுக்கு குறைக்கறே. மாடு அதிகம் பண்ணு.''

''அதுவும் நல்லதில்லை. கவர்மென்ட் பால் எல்லா த்துக்கும் கொண்டாறான்.''

''வெண்ணை எடுத்த பால்டா. எதுக்கும் லாயக் கில்லை.''

''அது போதும்னு ஜனங்க வாங்குதே.''

''வேற என்ன யோசனை.''

''தினத்துக்கும் ஆயிரம் மூட்டை கோதுமை நல்ல உருந்து மாவு. பொன்னி மாவு விக்க முடியுமான்னு பார்க்கறேன்.''

''வியாபாரமா.''

''ஆமா. தமக்கும் சல்லிசாயும், வெளிய மெட்ராஸ் யும் விலை போவும்.''

''எப்படி சொல்லு.''

''தினம் ஆயிரம் மூட்டை கொண்டாந்து போ சொல்லி காசு கொடுத்திட வேண்டியது. நாம மெம்பே வச்சு மெட்ராஸுக்கு கடை கடையா பத்து பதினைஞ்சு போட வேண்டியது. மெட்ராஸ்ல மட்டும் லட்சம் மா இருக்காம்.''

''இரண்டும் கவனிக்க முடியுமாடா.''

''எல்லாம் மேற்பார்வைதான். ஆள் போட்டுக்கணும்.''

''எதுக்கு.''

''தவிட்டுக்கு.''

''ஏன்டா இன்னொன்னுல கை வைக்கறே.''

''பத்து மணிக்கு மேல வேலை இல்லப்பா. சும்மா டிவி பார்த்துகிட்டு. தோட்டம் சுத்திக்கிட்டு இருக்கோம்.''

''சரி ஆரம்பி. எத்தினி காசு முதல்ல போடணும்.''

''பத்து லட்சம்.''

''யப்பா.''

''பயப்படாத. ஒரு வருஷத்துல மீட்டுரலாம்.''

''முடியுமா?''

''முடியும்.''

அப்பா கவலையானார். அப்பா கவலையானதால் வீடு கவலையாகி அமைதியாய் இருந்தது.

அம்மா அப்பாவின் முகத்தைப் பார்த்தே வாழ்ந் வள். அவர் முக பாவமே அவளுக்கு வாழ்க்கை. அவ என்ன சொல்கிறாரோ, அதுவே வேதம்.

அவர் கவலைப்பட்டால் அவளும் கவலைப் பட வாள். அவர் சந்தோஷப்பட்டால் அவளும் மகிழ்ச் காட்டுவாள். அவளுக்கென்று குணங்கள் இல்லை. இரு தும் காட்டவில்லையோ என்னவோ. சில சமயங்களில் அவளைப் பார்த்தால் மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கும்.



விஜயா அப்பாவைப் பார்க்கும் போதே, அதற்கு ரோலிக்கும் அப்பாவையும் புரிந்து கொள்வாள்.

பதினைந்து வயதில் திருமணமாகி, பத்துப் பதி னைந்து வயது வரை வீட்டில் பெற்றோர்களுக்கு பயந்து, றகு அதைவிட அதிகமாய் புருஷனுக்கு பயப்படு என்று சொல்லப்பட்டது. பயம் தவிர வேற எதுவுமே வாழ்க்கை யில் இல்லாத ஒரு ஜென்மமாய் அம்மா வாழ்ந்து வருவது வேதனையளித்தது.

''அவங்க எது செய்தாலும் நம்ம நல்லதுக்குத்தானே செய்யறாங்க. கொஞ்சம் கன்னு புன்னுன்னாலும் நம்ம அப்பா நல்லவங்கடி.''

இது அம்மாவின் மாற்ற முடியாத அபிப்பிராயம்.

அண்ணன் புதிய தொழில் ஆரம்பிப்பது பற்றி அவளுக்கு எதுவும் தெரியவில்லை.

மாட்டுக் கொட்டகையில் அரை நிக்கருடன் வேலை செய்கிறானே என்று வேதனைப்படவில்லை.

படிச்சா என்னா... இது நம்ம வேலை. நம்ம தொழில். நல்லா வருது செய்யட்டும்.

''கட்ட முடியாதுன்ன பசுவைக் கட்டிக் கொண்டாந் தட்டானே... அது எப்படி, உடம்புல அந்த தெளிவு சுளிவு தானே வந்துருச்சு. பிறவியிலேயே இருந்திருக்கு.''

புருஷனுக்கு அடுத்தபடி அவள் பிள்ளையைக் கொண்டாடினாள். அவனுக்குப் பார்த்துப் பார்த்து பரிமாறினாள்.

அந்த வீட்டில் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டவர்கள் ராதாவும், விஜயாவும்தான்.

விஜயாவின் எதிர்ப்புக்கு வீடு சற்று பயந்தது. விஜயாவை ஏதாவது கோபித்தால், அண்ணன் பரதன் விடு விடு என்று தடுத்து விடுவதால் அவளைக் கோபிக்க அப்பாவும் தயங்கினார்.

ராதா இந்த வீட்டில் வகையாக மாட்டினாள்.

யாரும் அன்பு செலுத்தாத பிறவியாய் வளர்ந்தாள். எட்டு வயதில் இந்த நிலைமை அவளுக்குப் பிடிபட்டு, எதிர்பார்த்தால்தானே ஏக்கம்... எதிர்பார்ப்பே இல்லை. நீங்கள் திட்டவே பிறந்திருக்கிறீர்கள். நான் திட்டு வாங்கவே வாழ்கிறேன். நடக்கட்டும் என்று அமைதியாகி

விட்டாள்.

அக்கா, ப்ளஸ் டூவில் எண்பது சதவிகிதம் எடுத்தா... நிச்சயம் எங்காவது ஒரு கல்லூரியில் அவளுக்கு பொ... ளாதாரப் பாடமாவது வாங்கியிருக்கலாம்.

அக்கா வேண்டாமென்று வீட்டோடு இருந்து வி... டாள்.

வீட்ல இத்தனை வேலை இருக்கறபோது நான் கா... ஜுக்கு போய் என்ன செய்யப் போறேன். சமைக்... கத்துக்கிட்டு அம்மாவுக்கு உதவியா நான் இருக்கறது... நல்லது.

காலேஜுக்கு போகிற நேரமாவது திட்டிலிருந்து த... பிக்கலாம். வீட்டோடு வேலைப் பளுவும், வேலையி... இடைவிடாத வசவும் நடந்தன. ஆனாலும் அவளை... பார்த்தால் சந்தோஷமாக இருப்பதுபோல்தா... தெரிந்தாள்.

அப்பா அடிக்கடி குழம்பத் துவங்கினார். அண்ண... வியாபாரத்துக்கு காசு கொடுப்பதா, பெண்ணின் கல்ய... ணத்திற்காக காசை இறுக்கிக் கொள்வதா என்று திண்ட... னார்.

"நீ தங்கச்சி கல்யாணத்தையே பாத்துக்கப்ப... எனக்கு மாடுங்க இருக்கு. போறும். நான் இன்னு... கொஞ்சம் மேல வரலாமேன்னு நினைச்சேன். ஒ... ரெண்டு வருஷம்... தங்கச்சி வீட்டோட இருந்தா நா... மூணு மடங்கு சம்பாதிச்சிடுவேன். ஆனா பொட்டை... புள்ளையை ரெண்டு வருஷம் காத்துட்டிருன்னு சொல்றது... நல்லா இருக்காது."

"நிலத்தை ஒரு பகுதி விக்கலாம்னு இருக்கேன்ப... அதுல வர்ற காசை உன் வியாபாரத்துல போட்டுரலாம்."

"நிலம் விக்காதப்பா. மறுபடி வேணும்னா வாங்... முடியாது. எங்க மூணு பேரை பார்க்காதே. எங்களுக்கு... பொறக்கற மும்மூணு பேரைப் பாரு. கல்யாணம் பண்ணி... பத்து க்ரவுண்ட் நிலம் கொடுத்தாதான தங்கச்சி கடை... வரை சந்தோஷமா இருக்கும்.

காடா இருக்கும் போது நிலம் வாங்கினே. அது நாடா... மாறும்போது நம்ம குடும்பம் அனுபவிக்க வேணாமா... இந்தப் பக்கத்துல பெரிய பார்க் வருதாம். சறுக்கு மரம்... நீர் விளையாட்டுன்னு ஏகப்பட்ட அட்ராக்ஷனாம். அது...



...வந்து பெரிசாயிடுச்சுன்னா இங்க க்ரவுண்ட் விலை நிறைய ...ஏறிடும்.

இன்னும் அஞ்சு வருஷத்துல வேளச்சேரி வழியா ...நிக்கு தாம்பரத்துக்கு ட்ரெயின் வருதாம். சோழிங்கநல்லூர் ...டுக்ஷனாம். அப்படியே கடற்கரை ஓரமா கன்யாகுமரி ...வரைக்கும் ட்ரெயின் விடறானாம். எப்பன்னு கேக்கறியா. ...உன் பேரப்பிள்ளை பி.இ. படிக்கிற போது... இன்னும் இருபத்தஞ்சு வருஷத்துல தடதடன்னு ஓடிடும். அதனால ...நிலம் விக்காத.

எங்கனா பாங்க் லோன் வாங்கலாம். கவலைப் படாதே."

ஆனால் வங்கிக்கடன் கிடைப்பதெல்லாம் எளிதாக ...இல்லை. அவைகளுக்கு அரசியல்வாதிகள் உதவி தேவை ...யாக இருந்தது. அப்படி அணுக பரதனுக்குப் பிடிக்க ...வில்லை.

அவன் அரை நிக்கரும், பனியனுமாய் மாடு கழுவி ...விட அப்பாவுக்கு மனசு பதைத்தது. சாப்பிடுகிற போது அப்பா அரற்ற ஆரம்பிச்சார்.

"ஆறு லட்ச ரூபா கேக்கறான். அது கொடுக்க முடியலை. இவன் ஜெயிச்சுட்டான்னா எனக்கு எவ்வளவு நிம்மதி. இந்தக் காட்டுல வந்து நான் பட்ட கஷ்டத்துக்கெல் ...லாம் விடிவு வந்த மாதிரி ஆயிடுமில்ல.

பருத்தி, புண்ணாக்கு, கோதுமைத் தவிடு மெட்ராஸ் ஏஜென்ஸி எடுத்திருக்கான் அப்படீன்னு தெரிஞ்சா அவ ...னுக்கு பொண்ணு கொடுக்கறவனும் கூட கொடுப்பா ...னில்ல. அவனுக்கு நல்லபடியா பொண்ணு அமைஞ்சா நம்ம வீடு இன்னும் உசந்துருமில்ல."

"ஏம்ப்பா என்னைப் பத்தி மட்டுமே பேசறே."

"வேற எதடா பேசறது. பொண்ணுங்க கல்யாணம் ஆகிப் போறவங்கதானே. ஆயிரம் ரூபா சீரு கேட்டு அஞ்சாயிரத்துக்கு பண்ணிட்டம்னா இங்க வரணும்னே தோணாதுடா."

"வீட்டோட மாப்பிள்ளை பாருங்கப்பா."

"ஏன்டா அப்படி சொல்றே."

"எனக்கு உதவியா இருக்குமில்ல."

"எந்த மாப்பிள்ளைடா உதவியா இருப்பான்."

''அப்படி சொன்னாதீங்கப்பா.''

''உனக்கு புரியலை. வெறும் கோமணத்தோட வ
பையன் மாப்பிள்ளையாயிட்டா பட்டு வேட்டி கேட்பா
படுக்கறதுக்கு இலவம் பஞ்சு மெத்தை கேட்பான்.''

''மாப்பிள்ளையாயிட்டா கொடுக்கத்தான் செய்
ணும்.''

''நீ எதை மனசுல வச்சுட்டு பேசறேன்னு புரியலை
பே.''

''எம்மனசுல எதுவும் இல்லைப்பா. கடைக்கு ஒரு
ஆள் இருந்தா நான் மெட்ராஸுக்கு போயிட்டு வருவே
அல்லது நான் கடைல உக்காந்துகிட்டு கலெக்ஷனுக்கு
ஆள் அனுப்புவேன். அப்படி கலெக்ஷன் பண்ற பார்ட்
சொந்தக்காரனா இருந்தா சௌகரியமில்லையா.''

''ஏன்டா... நான் உதவ மாட்டேனா.''

''நீ வீட்டோட இருப்பா. தெற்குப் பக்கம் ஒரு சிவ
கோயில் கட்டுவோம். அதைப் பாத்துக்கிட்டிரு.''

''இப்ப பொண்ணு கல்யாணத்தைப் பார்க்கவா... உ
பிசினஸ் பார்க்கவா.''

''அப்பா... நாம யாதவரு. முதலியாரைக் கல்யாண
பண்ணக் கூடாதுன்னு இருக்கா.''

''என்னடா சொல்றே... புரியும்படியா சொல்லு.''

''புழலேரிப் பக்கம் பருப்பு ஆலைங்க நிறை
இருக்கு. நான் தோல், தவிட்டுக்கு போயிருந்தேன். நாமே
பெருக்கி உருந்து எடுத்துக்கணும். நாமே எடை போட்
கணக்கு சொல்லணும். காசு கொடுத்துட்டு எடுத்துட்
போவணும்.

அங்க ஒரு முதலியார் கூப்பிட்டு வச்சி பேசினாரு.
ஏழெட்டு இடத்துலேர்ந்து நானே உருந்து தோல் வாங்கி
வைக்கறேன். கடலைப் புண்ணாக்கு கட்டி வைக்கிறேன்.
வந்து எடுத்துட்டு போன்னு பிரியமா பேசினாரு. அவங்க
வீட்ல ரெண்டு பொண்ணுங்க. ரெண்டு பையனுங்க.
ரொம்ப ஜாலியா பேசினாங்க.''

''உனக்கு புடிச்சிருக்கா.''

''கடவுளே... அந்த மாதிரியெல்லாம் சொல்லலை.
நான் வியாபாரமாதான் யோசிக்கிறேன்.''

''அவங்க வந்து பேசுவாங்களா.''



''தெரியலைப்பா. வந்து பேசுங்கன்னு நான் சொல்ல
முடியுமா. அவங்க ஜாதி வேற. நம்ம ஜாதி வேற.''

''அப்ப என்னடா... நான் போய் பொண்ணு
கொடுன்னு கேக்க முடியுமா.''

''புள்ளை இருக்கான்னு கேக்கலாமில்ல...''

''ஜாதி வேறன்றியேடா.''

''நீங்க யாதவரான்னு கேக்கலாமில்ல. யாராவது
யாதவர் பையன் இருந்தா சொல்லுங்கன்னு சொல்லலா
மில்ல.''

''என்னைப் புழலேரிக்கு வரச் சொல்றியா.''

''எழுபது மூட்டை உருந்து தோலு, முப்பது மூட்டை
கடலைப் புண்ணாக்கு. சின்ன லாரில ஏத்திட்டு வரணும்.
ரெண்டு ட்ரிப்பா அடிக்கணும். முத ட்ரிப் ராயப்பேட்டை
இல போடணும். ரெண்டாவது ட்ரிப் நம்ம வீட்டுக்கு
வரணும். ரெண்டு ட்ரிப்புக்கு நடுவுல அரை நாள் டைம்
இருக்கு. அதுவரைக்கும் மூட்டைக்கு பாதுகாப்பா அங்க
நான் உக்காந்திருக்கணும்.''

''அடடே...'' அப்பா வியந்தார்.

''நான் அப்படித்தான் ஒரு நாள் முழுக்க உட்கார்ந்தி
ருந்தேன். முதல்ல தெரு மரத்தடியில கல்லு போட்டு
உட்கார்ந்திருந்தேன். பிறகு வீட்டுப் பக்கத்திலே மோட்டார்
சைக்கிள்ல உட்கார்ந்தேன். அவங்களா சேர் போட்டு
உட்கார சொன்னாங்க. மத்தியானத்துக்கு மேல வீட்ல
சாப்பிடச் சொன்னாங்க.

சாயந்தரம் டிவி பார்த்துக்கிட்டே காபி சாப்பிட்டேன்.
நல்ல பேசிப் பழகிட்டேன்.''

''என்னையும் போய் உட்காருன்றியா.''

''ஆமாம்பா. உட்கார்ந்தா அந்த வீடு பத்தி மொத்த
மும் உனக்கு புரிஞ்சிடும். எனக்குப் புரிஞ்சதைவிட
உனக்கு அதிகம் புரியும்.''

அப்பா தீவிரமாக யோசித்தார். அண்ணனோடு
மோட்டார் சைக்கிளில் கிளம்பிப் போனார்.

''அவங்களண்டயும் மாடு இருக்குதுப்பா'' மாலை
யில் உரத்த குரலில் பேசியபடியே வீட்டுக்கு வந்தார்.

''அவங்க ஜாதி பார்க்கலை. மில்லு ஓட்டறது கேவல
மில்லை... ஓனர் ஓட்டினதான் மரியாதை. பருப்பு உடைச்ச

சந்தம் பண்ணி வைக்கறது திரு நல்ல தொழில்னு நினைக்கறவங்கதான், பொண்ணு கொடுத்து பொண் எடுக்கறது நல்லதுன்னு நினைக்கறாங்க.''

''பருப்பு உடைக்கிற மில்லுக்கு போய் வந்தா உடம்பு பூரா மாவுதான். ரெண்டு பசங்களுமே காக்கி பேண்ட் பனியனாதான் நிக்கறாங்க.

ஆளுங்க கொறைஞ்சா அம்மா அப்பா பொண்ணுங்க எல்லாம் கூடைய தூக்கினு வேலைக்கு இறங்கிடுமாம்.

இன்னிக்கு காலை அப்படித்தான் ஆயிப்போச்சு. ஆளுங்க வரலை. சிவகாசி லாரிக்காரன் போறேங்கறான். இரும்புக் கம்பிக்கு நடுவுல சந்து வோடு. இருபது மூட்டை பருப்பு ஏத்தலாம். ஒரு மூட்டைக்கு இருபது ரூபா.

அந்த வீடு தடதடன்னு வேலைல இறங்கி, மூப்பது மூட்டை பருப்பு ஏத்திடுச்சு. பத்து மூட்டைப் பருப்பு அடையாறுல இறக்கிட்டு மிச்சம் திருச்சிராப்பள்ளியில கொட்டறாங்க.

நானும் உதவி செய்யலாம்னு உள்ள போனேன். ஒரே தும்மலு மூஞ்சி சிவந்து போற அளவு தும்மலு. உங்களுக்கு ஒத்துக்கலை. நீங்க போங்கன்னுட்டாங்க.

நான் நடு ஹால்ல உக்காந்து காபி சாப்பிட்டுட்டு டிவி பார்த்துட்டிருந்தேன். போன் கால் வந்தது. கேட்டு கோடவுன் போய் சொன்னேன்.

ரெண்டு பொண்ணையும் ஒரே வீட்ல கேக்கறாங்க, அண்ணன் தம்பிக்கா. இவங்களுக்கு அப்படி கொடுக்கறதுல இஷ்டமில்ல போல இருக்கு.

அதுல ஒரு பையன் பேங்க். ஒரு பையன் இரும்புக் கடை. பொண்ணுங்களுக்கு புடிக்கலை போல. அதையும் தவிர மெட்ராஸ்ல ஃப்ளாட் வாங்கிக் கொடு, நூறு பவுன் நகை போடுங்கறான். அது அதிகமாப்படுது அவங்களுக்கு.

நல்ல இடமா படுதே, முடிச்சிருங்களேன்னு சொன்னேன். பொண்ணுங்க கள்ளுன்னு முறைக்குது.

அவங்கம்மா உரக்கக் கத்தினாங்க. தூசு படாத புள்ளைங்க நம்ம ஊட்டுக்கு மாப்பிள்ளையா வந்தா அவமானம்தான் மிஞ்சும். நாளைக்கு குழந்தை பிறந்தா தாத்தா வீட்டுக்கு போகாத. ஜலதோஷம் பிடிக்கும்னு சொல்லுவாங்க. பாட்டிய தொடாதே... அழுக்கு ஒட்டிக்



கும்னு சொல்லுவாங்க. இவனுக்கு வீடு வாங்கிக் கொடுக்க, நாம அழுக்குல புரளணும். இவன் இங்க வரமாட்டான். அது எத்தினி கஷ்டம் நம்மளுக்கு.

மூத்த பையன் சோபாவை ஓங்கி தட்டிட்டு என் உயரத்துக்கு தூசு எழும்புதேங்கறான். சந்தனம் அரைக்கிற கை மணக்கதான் செய்யும்னேன். அந்த பைத்தியத்துக்கு புரியலை.

ஹாலை ஏஸி பண்ணிடுங்க. அப்ப தூசு வராதுன்னான். பேங்க்ல வேலை செய்யற பையன். பருப்பு மில்லை எட்டியே பார்க்கலை. அவங்களுக்கு இது ரொம்ப அவமானமா போயிடுச்சு.

நாம உள்ள பூந்து இது என்ன... அது என்னன்னு கேக்கறமா... அவங்களுக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்.

ஒரு ரெண்டு நாள் தும்மல் வருங்க. அப்புறம் தூசுக்கு மூக்கு பழகிடும். தொடர்ந்து வராது அப்படீங்கறாங்க. இதுல என்ன கூத்துன்னா அந்த பேங்க் பையன் யாதவர். என்ன காரணம்னு தெரியலை... முதலியாரா இருந்தாக் கூட பரவாயில்லைன்னு அவங்க சம்பந்தம் பேச வந்திருக்காங்க.

எனக்கு அட்ரஸ் கேக்கணும்னு ஒரே பரபரப்பு. 'அடேய் எங்களாண்ட ரெண்டு பொண்ணு இருக்குடா'ன்னு சொல்றத்துக்கு மனசு துடிக்குது.

ஆனா அவங்களும் சொல்லலை. நானும் கடைசி மட்டும் கேக்கலை. அதெப்படி கேக்கறது சொல்லு. அவங்க இளக்காரமா நினைக்கற ஆளை, அவங்கக்கிட்டேயே கேட்டு நாம எப்படி சம்பந்தம் வைக்கறது...

ஆனா நம்ம பையன் சொன்ன மாதிரி இந்த வீடு ஜாலிதான். உழைப்பாளிங்க. டக்குன்னு ரெண்டு பொண்ணுங்களும் சும்மாடு கட்டுனாளுங்க. கூடை எடுத்துட்டு போய் பருப்பு வாரி பசங்க முதுகுல மூட்டை தூக்கறாங்க.

பெரியவரு சரசரன்னு கோணி தைக்கறாரு. அந்தம்மா நாப்பது பவுன் நகை போட்டுக்கின்னு கோடவுன் முழுக்க பெருக்குது.

ஒரு அசப்புல அது நம்ம ஊடுதான். மேனாமினுக்குத் தனமே கிடையாது. பரதன் கொஞ்சம் மயங்கிட்டிருக்கான்.

அடடா... நாம மாட்டு சாணி அள்ளிப்போடறமே... நமக்கு நல்லபடியா பொண்டாட்டி கிடைக்கணுமேன்னு

கவலைப் பட்டிருப்பான் போல. இந்தக் குடும்பத்தைப் பார்த்தவுடன் கொஞ்சம் குஷாலாயிட்டான்.

அவங்க வந்து இங்க பார்த்தாங்கன்னு வச்சுக்க... கண்டேன் கண்டேன்னு பரதனைப் பண்ணிக்குவாங்க.

நம்ம ரெண்டு பொண்ணுங்களையும் கேட்டாலும் ஆச்சரியப்படறதுக்கில்லை. தூசு தலையனா, தும்மல் மூக்கனா இருக்கற அந்த ரெண்டு பசங்களும், நம்ம ஊடு வந்து பார்த்தா சந்தோஷமாயிடுவாங்க. செருப்பைக் கழட்டிப் போட்டுட்டு கொட்டால இறங்கிடுவாங்க. இங்க தூதியையும் உழைப்பு, உழைப்போட சேர்ற மாதிரி ஆவும். தன்னை மீறி ஒரு பிரியம் வந்துடும்.

பொண்ணு பார்க்கறத்துக்குன்னு கூப்பிடாத. 'சேலையூர்ல வந்து நிலம் வாங்கி போடுங்கப்பா. வந்து கிழக்கு தாம்பரத்தைப் பாருங்க'ன்னு சொல்லப் போறேன்.

அவங்க பொண்ணு எடுத்தாலும் சரி... கொடுத்தாலும் சரி... இது நல்ல சம்பந்தம். பரதன் தைரியமா புண்ணாக்கு வியபாரத்துல இறங்கலாம். ஆந்திரா, பாம்பே எல்லா இடத்துலேர்ந்தும் தவிடு வர வைக்கலாம். மெட்ராஸ் முழுக்க நாம சப்ளை பண்ணலாம். ஒரு வேளை மெட்ராஸ்ல மாடு தடை பண்ணிட்டாக்கூட செங்கல்பட்டு, காஞ்சிபுரம், அரக்கோணம் எல்லா இடத்துக்கும் சப்ளை பண்ணலாம்.

எனக்கு என்னமோ உன் மனசுல இந்த இடம் படியும்னு தோணுது. பொண்ணு கொடுத்து பொண்ணு எடுத்தம்னா, ரொம்பவே சந்தோஷமா இருக்கும்.''

அப்பா வீட்டில் யாரிடமும் அபிப்பிராயம் கேட்காமல் அவரே தொடர்ந்து கனவு காண்பது போல பேசி வந்தார்.

பெருக்கச் சொல்லலே நாப்பது பவுன் நகை போட்டிருக்கற பொம்பளை மத்த நேரத்துக்கு எவ்வளவு போடுவா. நகை சீரெல்லாம் நல்லாலே செய்வாங்க.

அக்காவிடம் லேசாய் கவலை அப்பிக் கொண்டது.

ராதா உலுக்கிக் கேட்டாள்.

''மாட்டுத் தொழுவத்திலேருந்து பருப்பு கோடவுன். எண்ணெய் சட்டிலேர்ந்து எரியற அடுப்பு. நாம மத்த மனுஷாளைப் போல சந்தோஷமா வாழறத்துக்கு பொறக்கல. நாம வெறும் கூலிக்காரப் பொம்பளைங்கதான்.''



''என்னாடி... என்ன தப்பு அதுல.''

''ஒரு தப்பும் இல்லை. நான் வீணை வாசிக்கிற மாதிரி அடிக்கடி நினைச்சுக்குவேன். டிவில வீணை வாசிச்சா ஆன்னு பார்ப்பேன். எனக்கு அதைப்பத்தி ஒண்ணுமே தெரியாது. ஆனா அந்த வீணை ரொம்பப் புடிக்கும்.

யாரும் இல்லாத போது கோரைப் பாயை சுருட்டி மடில வச்சிக்கிட்டு இதை வீணைன்னு நினைச்சுட்டு தட்டி, முறுக்கி ஸ்ருதி கூட்டி சினிமாப் பாட்டு வாசிப்பேன். சிரிக்காதடி, எனக்கு வேற பாட்டு தெரியாது.

நம்ம வீட்டுல வீணை இருக்கணும்னு ஆசை. நம்ம அப்பா, அம்மா ரெண்டு பேருமே இங்கிலீஷ் பேசணும்னு ஆசை. நம்ம நெருங்கின சொந்தம் அமெரிக்கால இருக்கணும்னு ஆசை. அண்ணனோ, அப்பாவோ அடிக்கடி பாம்பே, டெல்லின்னு போயிட்டு வரணும்னு ஆசை. ஆனா இப்படி நம்ம வீட்ல நடக்காது. அரக்கோணம், வந்தவாசி, நேமத்தூர், விக்ரவாண்டி, ஈரோடு, கோயம்புத்தூர் இப்படித்தான் நம்ம மனுஷங்க இருப்பாங்க.

நான் குறையா சொல்லலைடி. என் கனா பெரிசு. புருஷன், ஒன்பது மணிக்கு ஆபீஸ் போகணும்னா நான் ஆறு மணிக்கு எழுந்தா போதும். இங்கன மாதிரி நாலு மணிக்கு மூத மாடு கத்தினவுடன எழுந்துக்க வேணாம். கண்ணு முழிச்சவுடனயே மூத்திரமும் சாணியுமா மிதிக்க நடக்க வேணாம்.

எனக்கு வீட்டுக்குள்ளயே செருப்பு போட்டு நடக்கணும்னு ரொம்ப ஆசைடி. அதுக்குன்னு தனி செருப்பு, மெத்து மெத்துன்னு மிருதுவா. நம்ம ஊடு மாதிரி தாக்கரே மூக்கோரன்னு கட்டாத இதே வாடைல கிருஷ்ணமூர்த்தின்னு ஒரு ஐயரு வீடு கட்டிருக்காரு, தெரியுமா...

அந்த மாதிரி வளைவு வாசப்படி வச்சு, கொஞ்சம் பள்ளத்துல சோபா வச்சு, அருமையா கட்டணும். கார்ல போகணும். அடையார்ல, பெசன்ட் நகர்ல வீடு இருக்கணும். குழந்தைங்களோட இங்கிலிஷ்லதான் பேசணும்.

சிரிக்காதடி. இப்படியெல்லாம் நடக்கலேன்னா நான் செத்துற மாட்டேன். இப்படி நடக்கணும்னு ஒரு ஆசை.

என் புருஷன் மாசத்துக்கு ஒரு தடவை பாம்பே போயிட்டு வரணும். வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை ஃபாரின் போயிட்டு வரணும்.

யாராவது போன் பண்ணிக்கேட்டா, அவர் பாம்பே போயிருக்காரே, லண்டன் போயிருக்காரே... அப்படின்னு ஸ்டைலா சொல்லணும்.

யாரைப் பார்த்து இப்படி ஆசைப் பட்டுட்டேன்னு தெரியலை. ஒரு வேளை நம்ம வீடு ரொம்ப மாட்டுக் கொட்டாயா இருக்கறதுனால இப்படி ஆசை வந்துடுச்சா... நம்ம அப்பா நாகரீகமில்லாம கத்தறதால இப்படி தோணிப் போச்சா தெரியலை.

பால் சொம்பு தவறி விட்டுட்டோம்னா, நம்ம அப்பா எப்படி கத்துவாரு... அப்படி கத்தக்கூடாது.

ஜாக்கிரதைம்மா. சொம்பு கால்ல விழுந்தா என்ன ஆயிட்டிருக்கும். நீ போ. நான் துடைச்சு எடுத்துடறேன்... அப்படின்னு சொல்லணும். கூட உக்காந்து துடைக்கணும்.

நான் யோசனை பண்றதெல்லாம் தப்பாடீ...'' அக்கா விஜயா பரிதாபமாகக் கேட்டாள்.

''எதுவும் தப்பில்லை. ஆனா இதெல்லாம் நடக்காது. நீ சொல்றது கொஞ்சம் ஐயர் டைப். பிராமின்ஸ் கொஞ்சம் இந்த மாதிரி அலட்டிக்குவாங்க. இந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி வீடெல்லாம் பார்த்து நீ அப்படி நினைக்கறே.

ஒரு மூணு, நாலு தடவை பால் கொடுக்கறத்துக்கு போனே. அப்புறம் அவங்க ஏதோ பூஜைக்கு உன்னைக் கூப்பிட்டாங்க. அதையும் இருந்து பார்த்துட்டு வந்தே. அப்ப, உன் மனசு மாறிட்டிருக்கும். ஐயருங்க வேற மாதிரி. அவங்க நம்மளை சேர்த்துக்க மாட்டாங்க.''

''அங்க சேரணும்னு சொல்லலைடி. அந்த இடம்... அவங்க வீடு, அவங்க பேச்சு நல்லா இருந்தது. சுவாஸினி பூஜைக்கு என்னையும் மனைல உக்கார வச்சாங்க. கால் கழுவி, நெத்தில பொட்டு வச்சு புடவை ரவிக்கை கொடுத்தாங்க.''

''உன்னை உக்கார வைக்க மாட்டாங்களே.''

''உக்கார வேண்டிய பொண்ணு வரலை. சேலையூர் ரொம்ப தூரம்... என்னை விட்டுருங்கோன்னு போன் பண்ணி சொல்லிடுச்சாம். நான் பக்கத்துல உக்காந்து பார்த்துட்டிருந்தேனா, கிட்ட வந்து எழுந்திருடின்னு சொன்னாங்க.

நான் என்னமோ ஏதோன்னு எழுந்தேன். தரதரன்னு கூட்டிட்டு போய் மனைப் பலகைல உக்கார



வச்சுட்டாங்க.''

''கள்ளிச் சொட்டு மாதிரி பத்து லிட்டர் பால். இவளே கறந்து கொண்டாந்துருக்கா. நான் பால் கொண்டு வந்து தரேன் மாமி, பூஜைக்குன்னு தானா சொன்னா.

வந்து பூஜைல கலந்துக்கோடி. நல்ல இடத்துல கல்யாணம் ஆவும்னு சொன்னேன். அஞ்சு மணிக்கு எழுந்து குளிச்சுட்டு, ஆறு மணிக்கு பாலோட பூஜைக்கு வந்துட்டா. இவ சுவாஸினியா, எட்டு மணிக்கு சேலையூர் தூரமா மென்னு சொல்றவ சுவாஸினியா. அவளை என்ன மந்தவெளியேர்ந்து நடந்தா வரச் சொன்னோம். தாம்பரத்துக்கு ட்ரெய்ன்ல வந்து, ஒரு ஆட்டோ பிடிச்சு இங்க வரப்படாதா. கேடு கெட்ட ஜென்மத்துக்கு கொடுத்து வைக்கலை.

நீ தைரியமா உட்காருடி. இன்னிக்கு உனக்கு நல்ல காலம். ஓஹோன்னு வரப்போற... மத்தவா எல்லோரும் பார்த்து பொறாமைப் படறமாதிரி, ஆம்படையான் உனக்கு கிடைப்பான்னு கூச்சலா சொன்னாங்க.''

''எனக்கு ஒரே குஷியாயிடுச்சு. வெளிய காட்டிக்க முடியுமா. இதப்பத்தியெல்லாம் ஒண்ணுமே கவலைப்படாத நல்ல பொண்ணு மாதிரி தலையைக் கவிழ்த்துக்கினு உக்காந்துட்டேன்.

ஓம்சக்தி, பராசக்தி, அப்படின்னு திருப்பத் திருப்ப சொல்லிட்டே இருந்தேன். நீ என்ன பாலா மந்திரம் சொல்றியான்னு ஒரு பொண்ணு கேட்டுது. ஆமான்னுட்டேன்.

எல்லாருக்கும் தலை நிறைய பூ வச்சு, கழுத்துல கைல சந்தனம் தடவி, கால்ல நலங்கு வச்சு தடிமனா சம்பங்கி மாலை போட்டு வளையலு ரவிக்கைத் துண்டு, நெத்திக்கு ஒட்டற பொட்டு மஞ்சத் துண்டு, முகம் பாக்கற கண்ணாடின்னு தட்டுல வச்சு கொடுத்தாங்க. குனிஞ்சு கண்ணாடில என் மூஞ்சி பார்த்தேன். மாலையும் கழுத்துமா கல்யாணப் பொண்ணு மாதிரி எம் மூஞ்சி எனக்கே அழகா இருந்துச்சு. குபீர்னு துக்கமா, சந்தோஷமா தெரியலை... ஒரு அழுகை வயித்துலேர்ந்து வந்துச்சு.

ச்சீ... ச்சீ... இங்க அழுதா மாமி செருப்பு கழட்டி அடிப்பா. அதனால சும்மா இருடின்னு மனசை அடக்கிட்டேன். திரும்பத் திரும்ப தலையைக் குனிஞ்சு கண்ணாடியே பார்த்துட்டிருந்தேன்.

கண்ணாடில எம்மூஞ்சிதான் தெரியும். ஆனா அதைக் கடவுள் மூஞ்சினு நினைச்சுக்கிட்டேன். தாயே... என்னைக் காப்பாத்தும்மான்னு எங்கிட்டயே நான் வேண்டிக்கிட்டேன்.

கொஞ்சம் பைத்தியக்காரத்தனமா இருக்குல்ல, ஆனா, ரொம்ப நல்லா இருந்துதுடி. ரொம்ப சந்தோஷமா இருந்துது. கண்ணாடில இருந்த என்னையே பார்த்து, ஓம்சக்தி, பராசக்தினு சொல்லிட்டே இருந்தேன். ஒவ்வொருத்தருக்கா கற்பூர -ஆரத்தி காட்டிட்டு வந்து, கடைசில எங்கிட்ட வந்து காமிச்சாங்க. அப்ப ஒரு அம்மாவுக்கு சாமி வந்துருச்சுடி.

பாடுங்கடி... எல்லாரும் வாய்விட்டு பாடுங்கடி நான் மனைல உக்காந்திருக்கேன். தெரியலையா... என்னை சுத்தி வந்து கும்மியடிங்கடி... அப்படின்னு கூச்சல் போட்டாங்க. எனக்கு பயமா போச்சு. கண்ணை இறுக்க மூடிகிட்டேன். ஓம்சக்தி, பராசக்தி மனசுக்குள்ளே சொல்லிட்டே இருந்தேன்.

என்னைச் சுத்தி மத்த மாமிங்க கும்மியடிக்கறாங்க. மண்டி போட்டு நமஸ்காரம் பண்ண, அந்த மாமி எழுந்துருக்கவே இல்லை. இன்னொரு மாமி தட்டு நிறைய அரளிப்பூ எடுத்து என் தலைல போட்டுட்டே இருக்காங்க. ஒரு பத்து நிமிஷம் கழிச்சுதான் எல்லாம் சரியாச்சு.

மாமி நிறைய பலகாரம் கொடுத்தாங்க. நிறைய பேர் ராதா, ராதான்னு சுத்திக்கிட்டாங்க. மாமி பையனைத் துணைக்கு அனுப்பி நம்ம வீட்டு வரைக்கும் கொண்டு வந்து விடச் சொன்னாங்க. அந்தப் பையன் ரொம்ப பயந்துட்டாப்போல. பேசவே இல்லை. நம்ம வீட்டாண்ட விட்டுட்டு, வரேங்கன்னு ஓடியே போயிட்டான்.

அந்த வீடு எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. ஐயருங்க முன்ன மாதிரி ஜாதி பார்க்கறதில்லை. ரொம்ப அலட்டறதில்லை, நல்லவங்களா, கெட்டவங்களான்னு மட்டும் பார்க்கறாங்க. நான் சொல்றது சரிதானடி..."

"இல்லை. சரியில்லை. மந்தவெளிப் பொண்ணு மட்டும் வந்திருந்தா, உன் நிலைமையே வேற. அந்த நேரத்துல வேற கன்னிப் பொண்ணுக்கு எங்க போறது. உன்னை வார்த்தைல குளிப்பாட்டி உக்கார வச்சுட்டாங்க. நீ மாட்டேன்னா பூஜை தடைபடும்.



ஜாதி முக்கியமா, பூஜை முக்கியமான்னு பாத்திருப்பாங்க. பூஜைதான் முக்கியம்னு உன்னை உக்கார வச்சிருப்பாங்க.

இது தவிர எனக்கு இன்னொரு சந்தேகமும் இருக்கு."

"என்ன சந்தேகம்..."

"யாராவது என்ன, பால்காரப் பொண்ணை உக்கார வச்சிட்டேன்னு முணு முணுத்திருப்பாங்க. இது சரியா மாமி. ரொம்ப ரொம்ப தப்பில்லையா மாமி. அப்படின்னு வேற யாரிட்டாவது காது கடிச்சிருப்பாங்க.

அந்த பேச்சு எல்லாத்தையும் சரி பண்ண, கிழவியை மாமி, சாமியாட சொல்லிருப்பாங்க. எவனாவது பேசினானோ அவனையே கும்மியடிக்க வச்சிருப்பாங்க. எல அவங்க சாமர்த்தியமெல்லாம் நமக்கு வரவே வராது.

இதை சாமர்த்தியம்னு சொல்றதுக்கே நமக்கு ஆகாது. இப்படி நம்ம வீட்டுல யாராவது செய்தா போடி திருடி... அப்படீன்னு சொல்லிடுவோம். எதுக்கு பித்தலாட்டம்னு கத்துவோம். அதனால அந்த மாதிரி வீட்டுக்கு ரொம்ப ஆசைப்படாதே.

பூஜைக்கு போனே, மரியாதை பண்ணாங்க. மாலை போட்டாங்க. புடவை ரவிக்கை கொடுத்தாங்க. எல்லாம் ரைட். பத்து லிட்டர் பாலுக்கு காசு கொடுக்கலைன்றதையும் ஞாபகம் வச்சுக்க."

"கொடுத்தாங்கடி. நான் வேணாம்னுட்டேன்."

"அப்படி சொல்லு. அதனாலதான் புடவை ரவிக்கை வச்சிருக்காங்க. ஒரு லிட்டர் பால் பன்னெண்டு ரூபா. பத்து லிட்டர் நூத்தி இருபது ரூபா. உனக்கு நூத்தம்பது ரூபா புடவை கொடுத்திருக்காங்க. ஆறுமணி நேரம் அசையாத உக்காந்திருக்கியே... அதுகூட கொடுக்கக் கூடாதா."

"ஏன்டீ அவங்களை தப்பாவே சொல்ற. அவங்க வீடு எல்லா விதத்துலயும் எனக்கு புடிச்சிருக்கு."

"அத்தோட விடு ராதா. உனக்கும் எனக்கும் கடலைப் பருப்பு ஆள்தான் சரி."

"சொல்றபோதே எனக்கு புடிக்கலைடி. தலையெல்லாம் மாவு தூசா ஒரு ஆள் பக்கத்துல வந்தா நல்லாவா இருக்கும். எத்தினி பெருக்கினாலும் ஓடு சத்தமாவாது. என்க்குப் புடிக்கலைடி."

''ராதா, ஜாக்கிரதை. பெரிசா கனவு வளர்த்துக்கிட்டு மாட்டிக்காதே. ஏற்கனவே நீ ரெண்டுங்கெட்டான்.''

''அப்பா திட்டத் திட்ட எனக்கு கனவு தாண்டி வருது.''

''கடவுளே இவளைக் காப்பாத்து...'' விஜயா அக்காள் ராதாவைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

நாடு முன்னேறி விட்டது என்கிறார்கள். பெண் விடுதலை என்று கோஷமிடுகிறார்கள். பேண்ட்டும், கிராப்புத் தலையுமாய் அழகான பெண்கள், அறிவான பெண்களாய் வலம் வருகிறார்கள். அதே சமயம் அக்காவைப் போல பெண்களும் இருக்கிறார்கள். கடலைப் பருப்பு பொண்ணு. நம்ம வீட்டுக்கு வந்து தொலையட்டும் வேண்டாங்களை. இவ ஏன் அந்த இடம் போகணும். எதுக்கு பொண்ணு கொடுத்து பொண்ணு வாங்கி ஒரு வியாபாரம் மாதிரி நடக்கணும்.

ரெண்டு கல்யாணத்தையும் ஒரே மேடைல நடத்தி ரெண்டும் திருப்தியில்லாத போயிடும்.

அக்கா கவலை அதுகூட இல்லை. ஒரு குப்பை வீட்டில் போய் எப்படி குடித்தனம் பண்ணுவது என்று கவலை. ஆனால் இந்த கிழக்கு தாம்பரத்திற்கு, ஆள்நடமாட்டமில்லாத புல் காட்டிற்கு யார் வருவார்கள். எவருக்கு இங்கிருந்து பெண் எடுக்கப் பிடிக்கும். எந்த வங்கி குமாஸ்தா இங்கு வந்து விருந்து சாப்பிடுவான். கடலைப் புண்ணாக்கு ஆள்தான் இங்கு வருவான். அவனுக்குத்தான் இந்த இடம் பற்றி புரியும். அப்படி கடலைப் பருப்பு ஆள்தான் என்று முடிவாகி விட்டால் அக்கா என்ன செய்வாள். என்ன செய்ய முடியும். 'கடவுளே... கடவுளே என்று புலம்பவதைத் தவிர ஓம் சக்தி, பராசக்தி என்று கூவுவதை விட ஒரு அபலைப் பெண் என்ன தீர்வு காண முடியும்.

பெண்களுக்கு கடவுள் நம்பிக்கை அதிகமாகக் காரணமே இந்தக் கையாலாகத்தனம்தான்.

தன்னைக் கடவுளாக நினைத்து சுவாஸினி பூஜை செய்தவுடன் எத்தனை சந்தோஷம். எவ்வளவு பெரிய மனமலர்ச்சி.

உனக்கு நல்ல புருஷன் கிடைப்பான், என்று யாராவது ஆசீர்வதித்தால் எவ்வளவு குதூகலம். எத்தனை



…ரிய நிம்மதி. ஒவ்வொரு கன்னிப் பெண்ணையும் …விடாது இந்தப் பிரச்சினைதான் பயமுறுத்திக் …ண்டிருக்கிறது. இதுதான் கலவரம் கொடுத்துக் கொண் …ருக்கிறது.

ராதா அதிகம் யோசித்தாள். பெண் என்பவளைப் …ற்றி நிறைய சிந்தித்தாள்.

இதுக்கெல்லாம் முதல் விஷயம் நிறைய படிக்கணும். நிறைய படிக்கணும்னா நல்லா படிக்கணும். ஸ்கூல் …ர்ஸ்ட் வரணும். புரிஞ்சு படிக்கிறதைவிட பொட்டை …ருப்போட்டுடறதுதான் ப்ளஸ் டூவில பெட்டர்.

சிட்டிலேர்ந்து வர்ற பொண்ணுங்க படிக்கவே முடிய …லை. படிக்கவே முடியலைடின்றாங்க. சேலையூர்ல அந் …ப் பிரச்சினையே இல்லை. ஹோன்னு இருக்கற இடம். …ந்தத் தொந்தரவும் இல்லை.

காலைல எழுந்து தோட்டத்தை சுத்தி வந்தா புத்தி …ப்ரெஷ்ஷாயிடுது. சாப்பாடு சாப்பிடக்கூடாது. பசும்பாலை …ண்டக் காய்ச்சி அப்பப்ப குடிக்கணும்.

ஆப்பிளோ, ஆரஞ்சோ ஒன்னு நிதானமா சாப்பிட …ணும். பாலேடும் வெண்ணையும் கலந்து மூஞ்சில பூசிக்க …ணும். மறுநாள் சோறு சாப்பிடணும். அதுக்கு மறுநாள் …றும் பால் குடிக்கணும். உடம்பு இதனால் லேசான …தப்பிடிப்போடு இருக்கும். வயிறு கொஞ்சம் சரியாக …ல்லையென்றால் இரவு ஏழு மணிக்கு விறுக் விறுக் …ென்று நடக்க வேண்டும். உடம்பு களைத்த பிறகு …ப்செட்டில் குளிக்க வேண்டும்.

குழம்புச் சோறும், மீன் வறுவலும் சாப்பிட்டு விட்டு …யர்ந்து தூங்க வேண்டும். பத்து மணிக்கு எழுந்து …ம்பில் ஓடாமாஸ் தடவிக் கொண்டு, தலையை சுற்றி …னி போட்டுக் கொண்டு மாட்டுக் கொட்டகையில் …ட்கார்ந்து படிக்க வேண்டும். ஆறேழு ட்யூப் லைட், பத்து …ன்விசிறி, நாலா பக்கமும் கம்பியில்லா ஜன்னல் தரை …ல் ஈரம், மாட்டுக் கொட்டகை, ஏஸி ரூம் போல …ருக்கும்.

மாடல் பரிட்சைகள் எல்லாவற்றையும் மிகத் தெளி …வாய் ராதா எழுதினாள். அண்ணன் பரதன் மூன்று …னாக்கள் வாங்கிக் கொடுத்தான்.

எப்பல்லாம் எக்ஸாம் டோரியோ அப்பல்லாம்

நானே கொண்டு போய் பள்ளிக்கூடத்துல வுடறேன் என்று சொன்னான். அவ்விதமே செய்தான். கடைசிப் பரீட்சை முடிந்து ராதா நேரே வகுப்பு டீச்சரிடம் போனாள்.

"இந்த தடவை இந்தப் பள்ளிக்கூடத்துல வகுப்பு ஃபர்ஸ்ட் நான்தான்."

உரக்க சொல்லிவிட்டு வந்தாள்.

அவள் வீட்டுக்குள் துள்ளி நுழைந்த போது வெள்ளை வேட்டி சட்டைகள் நாலைந்து பேர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

"இதான் சின்னப் பொண்ணா" அவர்கள் கேட்டார்கள்.

"ஆமாம். இதான் சின்னப் பொண்ணு. இந்தா உள்ளே போ." அப்பா அவளை உள்ளே துரத்தினார்.

அவள் நிதானமாக உள்ளே போனாள்.

"அந்தப் பேங்க் மாப்பிள்ளைடி." அக்கா விஜயா அவளைப் பார்த்தவுடன் துள்ளி எழுந்திருந்தாள்.

"அவங்க இப்ப பொண் பார்க்க வரலை. தம்பி இடத்தைப் பார்க்க வந்திருக்காங்க. அந்தப் பையனை வீட்டுக்கு மாத்திட்டாங்களாம். அங்க சாப்பாட்டுக்கு கஷ்டப்படற மாதிரியாம். அதனால உடனே கல்யாணம் பண்ணனும்னு சொல்றாங்களாம். உன்னையும் பார்க்கணும்கறதுக்காகத்தான் உக்காந்திருந்தாங்க."

"ஏன் என்னைப் பார்க்கணும்?"

"சின்னப் பையனுக்கும் கல்யாணம் பண்ணிடணும்னு பார்க்கறாங்களாம்."

"அந்தாள்தான் ஏதோ சிக்கல் பண்றாம் போல இருக்கே."

"அதெல்லாம் ஒரு சிக்கலும் இல்லைன்றாங்க."

"சிக்கல் இருந்தா என்ன... இல்லாட்டி என்ன... நான் கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டேன்.

"ரெண்டு பொண்ணுங்க வேணும்னு தேடறாங்கடி"

"வேற எங்கனா போய் புடிச்சிக்கட்டும். நான் சி.ஏ பண்ணப் போறேன். ரொம்ப தொந்தரவு பண்ணினா வீட்டை விட்டு ஓடிடுவேன்."

"அப்படி பேசாத ராதா, எனக்கு கல்யாணம் ஆகாத போயிடுச்சன்னா."



"நிச்சயமா ஆகும் கவலைப்படாதே."

"ரெண்டு பொண்ணையுமே கொடுத்துடுவீங்களா" வெளியே கேள்வி கேட்டார்கள்.

"நீங்க சரியானபடி சொன்னால் மேற்கொண்டு பேசலாம்." அப்பா பதில் சொன்னார்.

"அப்பா டக்குன்னு அப்படி பேசிடாதீங்க... மூத்த பொண்ணு கல்யாணத்துக்கு ரெடிங்க. ரெண்டாவது பொண்ணு படிச்சிட்டிருக்கு. தேவையில்லாத தொந்தரவு ...ன்னா விருப்பமில்லை. ஒரேபிடித்துலதான் பொண்ணு ...க்கணுமா. அப்படி எதுனா நியதியா. ஏன் அப்படின்னு ...ன்னா நல்லா இருக்கும்" பரதன் பேசினான்.

"உங்க ஊட்லயும் ரெண்டு பொண்ணு இருக்கு. எங்க ஊட்லயும் ரெண்டு பசங்க இருக்காங்க. பேசினா என்ன."

"உங்க ரெண்டாவது புள்ளை என்னா பண்றாரு."

"நீங்க பொண்ணு தர்றீங்களா சொல்றோம்."

"நீங்க சொல்லுங்க. நாங்க பொண்ணு தர்றதைப்பத்தி யோசிக்கிறோம்."

"ரொம்ப டிமாண்டா பேசறீங்களே தம்பி."

"டிமாண்டா பேசலைய்யா. ஒரு கல்யாணமே பேசி முடிக்கலை. இன்னொன்னுக்கு வார்த்தை வுடறீங்களே..." பரதன் கல்லென்று சொன்னான்.

வந்த கூட்டம் அடிபட்டது போல் மௌனமாக இருந்தது.

"ஒரு கல்யாண விஷயம் பேசற போது இத்தினி காட்டமா பேசக்கூடாது."

"அவன், வயசு பையம்பா. அவனுக்குத் தெரியலை." கூட்டத்தில் ஒருவர் சமாதானமாகப் பேசினார்.

"நான் ஒண்ணும் அறியாத பையன் இல்லீங்க. ஐம்பது லட்ச ரூபா மாட்டுத் தொழுவத்த ஒரே ஆளா நடத்தறேன். நானூறு வாடிக்கைகாரனுக்கு பதில் சொல்றேன். எங்கப்பாதான் முடிவு செய்யறாரு. ஆனா என்னைக் கேட்காத செய்ய மாட்டாரு. பெரிய பையனைக் கட்டிட்டு வாங்க. அவருக்கு பொண்ணு புடிச்சிருந்தா மேற்கொண்டு பேசலாம். இன்னொரு கல்யாணத்தை அப்புறம் பேசலாம்."

"ஏன் சட்டுன்னு அறுத்தாப்போல பேசறீங்க."

"நான் என்னாங்க அறுத்தேன் பையனை இட்டாங்க பார்ப்போம்னுதானுங்க சொன்னேன். "நீங்க என்னமோ நான் கெடுதல் பண்ற மாதிரில்ல பேசறீங்க."

"ரெண்டு பையனையும் கூட்டிட்டு வரோம். உங்க ரெண்டு பொண்ணையும் சிங்காரிச்சு வைங்க."

"அப்படி ஒரு எண்ணம் எங்களுக்கு இல்லீங்களே."

"எங்களுக்கு இருக்கு."

"நீங்கதான் முடிவா எங்க சௌகரியம் பார்க்கணு மில்ல... பொண்ணு படிக்குதுன்னு சொல்றேனில்ல."

"அதான் ப்ளஸ்டு படிச்சிருக்கே மேற்கொண்டு என்னத்துக்கு படிப்பு. என்ன படிச்சாலும் மாட்டுலோர்ந்துதானே பால் கறக்கணும்."

"அது சரி. பேங்க்ல உத்தியோகம் பண்ற உங்க புள்ளை எதுல பால் கறக்கறாரு. எப்ப கறக்கறாரு. படிக்காத பேங்க்ல சேர்த்துக்கிட்டாங்களா. படிப்பே வேணாம்கற உத்தியோகமா."

"தம்பி, ஏன் கடாமுடான்னு பேசறீங்க."

"சரி பேசலை. பெரிய பையனை இட்டாங்க போறும்."

"ஏன் தம்பி இப்படி அடிக்கிறமாதிரி பேசறே. சின்னப் பொண்ணுக்கு ஏதுனா சம்பந்தம் வச்சிருக்கீங்களா... இல்ல அதுவா ஏதுனா..."

"டேய்... நீ வயசாளின்னு பார்க்கறேன். ஒரு ஊட்டுக்குள்ளே நுழைஞ்சு, சட்டமா கால் மேல கால் போட்டுக்கினு தப்பா பேசறியே. கொழுப்புதானே. நீங்கள்ளாம் இன்னிக்கு மட்டும்தான் வெள்ளைச் சட்டை போடுவீங்களா, மத்தநாள்ளாம் கோமணத்தோட அலைவீங்களா... வந்துட்டானுங்க பேசறத்துக்கு."

"டேய்... நீ என்னடா பேசறே..."

"நீ என்னடா பேசறே..." பரதன் எழுந்து பதிலுக்குக் கத்தினான்.

"சின்னப் பொண்ணைக் கொடு... சின்னப் பொண்ணைக் கொடுன்னா என்ன அர்த்தம். பெரிய பொண்ணைப் பார்த்தீங்களா... பேசி முடிச்சீங்களா... சின்னப்பொண்ணு இல்லேன்னவுடன் நாக்கு மேல பல்லு போட்டு பொண்ணைத் தப்பா பேசறியே. உங்க ஊட்டுப் பொண்ணை பத்திப் பேச எவ்வளவு நேரமாவும். நல்லா குடித்தனம்



வன் பொண்ணுங்கபத்தி தப்பா பேசுவானா. க்கியவன்தான் அசிங்கமா பேசுவான்."

"அவரு பேசினது தப்பு தம்பி. மன்னிச்சிடு" பின் கு மாமன் என்பவர் எழுந்தார்.

"இவனை ஏன்யா கூட்டிட்டு வந்தீங்க." பேசியவர் கொண்டார்.

"அவரு பேசினது தப்புதான் தம்பி. ஆனா ன்னு ஊட்டுக்காரங்க வாடா போடான்னு அத்தனை மனை பேசக்கூடாது."

"எங்களுக்கு பேங்க் புள்ளை வேணாம்னு சொல் ங்க புரியுது. கடலைப் புண்ணாக்கு முதலியார்தான் ணும்னு சொல்லுங்க புரியுது. நீ வெள்ளைச் சட்டையா, கோவணமான்னாம் வேகமா பேசறியே... உண்மைல லே கோமணம்.

மாட்டுப் பண்ணை வச்சிருந்தா என்ன... பொண்ணு க்கமா இருந்தா கட்டிக்கலாம்னுதான் வந்தோம். உன் ச்சு சரியில்லை தம்பி."

"எப்படிய்யா சரியா இருக்கும்" வந்தவரில் அடுத்த எகிறி நின்றார். "மாட்டோடப் பழகி பழகி மாடு த்தான் இருக்கும். ஆய் ஊய்ன்னுதான் பேசுவான்."

அப்பா இது கேட்டு கோபமாக எழுந்தார்.

"யாதவனாடா நீ... பசு வளர்க்கறதைக் கேவலமா பேசறியே. உண்மையிலேயே யாதவனா நீ... கிருஷ்ண பரம்பரையா. நீ என்ன தலைமுறை தலைமுறையா ஆபீஸ் லே வேலை பார்க்கறியா... அப்படியே வேலை செய்தா பசுதானடா தெய்வம். நீயே நம்ம குலத்தை மதிக்க லைன்னா, மத்தவன் எப்படிடா மதிப்பான்."

"விட்டுடு. இந்தப் பேச்சும் தப்பு. நான் வேகமான ளுங்களைக் கூட்டிட்டு வந்துட்டேன். உன் பையனும் மையா பேசலை. இது சரி வரலை. ஏன் சண்டை டணும். சம்பந்தம் பண்ணாதபோது ஏன் சண்டை ணும். இவங்க பேசினது தப்பு. சர்க்கரை போட்டு ஒரு ம்ளர் பசும்பால் கொடு. நான் மனசு சமாதானமாகிப் றேன்."

அம்மா, அவர்கள் எல்லோருக்கும் தித்திப்பாய் பால் கொடுத்தான்.

அவர்கள் குடித்து விட்டு எழுந்தார்கள்.

''ஐயா உங்க பொண்ணு நல்லபடியா வாழ்க்கைப்
பட்டு சந்தோஷமா இருக்கணும். ஒரு குறையுமில்லாம
குடித்தனம் பண்ணனும். மொத்த ஜனத்தொகைல நா
மூணு பர்லெண்ட். இதுல சண்டை போட்டுக்க என்
இருக்கு. முதலியாரண்ட சம்பந்தம் பேசறாங்களே... நா
போய் நம்ம பையனுக்கு சம்பந்தம் பேசலாமே... அப்ப
டின்னு நினைச்சுதான் வந்தேன்.

அந்தக் கடலைப் பருப்பு ஆளுங்கதான் விலாசு
கொடுத்து சொல்லியனுப்பிச்சாங்க. ரொம்ப வசதியான
இடம். ரொம்ப நல்ல குடும்பம். அப்படீன்னு பாராட்டி
னாங்க. எல்லாம் சரிதான். இருந்தாலும் பேச்சு என்னமோ
சறுக்கி விட்டுருச்சு. நாங்க வர்றோம்.''

அவர்கள் வெளியே போனதும், அக்கா முகம் பொத்
திக்கொண்டு அழுதாள். அவளைப் பார்க்க மிகப் பரிதாப
மாக இருந்தது.

''என்னாடி... என்ன ஆயிப்போச்சுன்னு இப்படி
அழுவறே. இவன் இல்லாட்டி இன்னொருத்தன். என்
னவோ பொறந்ததிலேர்ந்து அவன்தான் புருஷன்னு
இருந்தா மாதிரியும், இப்ப கூடாதுண்ட்ட மாதிரியுமில்ல
அழுவுறா.''

''எனக்கு கடலைப்பருப்பு மில்லு பையன் வேணாம்''
அவள் அழுகையினூடே கத்தினாள்.

''அடியே... அவன உனக்கு யார் பார்த்தது.''

''அண்ணன் பார்க்கறான்.''

''உனக்காகத்தானே.''

''அவனுக்கு. அவனுக்கு பாக்கறதால என்னைப்
புடிச்சு மாட்டறான்.''

''என்னாடி சொல்றே.''

''புழலேரிலேர்ந்து போன் வருது. வந்து கேட்ப
மாட்டேன்னு சொல்ல முடியாது. அவங்க வரபடி வரட்
டும். நான் பாத்துக்கறேன்னு அண்ணன் சொல்லிட்டான்.''

''வெடுக் வெடுக்குன்னு பேசி கலைச்சுட்டான். அப்
பாவுக்கும் தெரியாத நடத்தத்தான். அவன் வேணா போட்
டும் அந்த ஊட்டுக்கு. நான் போமாட்டேன். இந்த மாப்பிச
ளையில்லேன்னா எனக்கு எந்த மாப்பிள்ளையும்
வேணாம்.''



அக்கா அழுகையினூடே திக்கித் திக்கி பேசினாள்.

''அடியே... அப்படியெல்லாம் பேசாதடி'' அம்மா
அவளைக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள்.

''பத்து இடம் பார்த்தா ரெண்டு இடம் தகையும்.
அதுல ஒரு இடம் பேசி முடிக்க வேண்டிதான் வரும்.
பேசி முடிச்சதும் இதோ அதோன்னு கல்யாணம் நடந்து
டும். கல்யாணம் முடிஞ்சதும் வந்தவனையும் தெரியாது.
போனவனையும் தெரியாது. எல்லாம் மனசிலேர்ந்து
மணாமா போயிடும்.''

''குடித்தனம் பண்ணி, குழந்தை பெத்து புருஷன்
ஊட்டோட ஒட்டி உரசி நடத்திட்டியானா எங்களையே
படிக்காத போயிடும். அந்த நேரம் எவனாது வந்து நான்
உங்களைப் பொண்ணு பார்த்தேனே... அப்படீன்னு
ஏதுனா பேசினா... அட போடா மூதேவி அப்படீன்னு
தான் சொல்லத் தோணும்.

நான் சொல்றது புரியுதாடீ. கொஞ்சம் வருத்தமாத்
தான் இருக்கும். இல்லேன்னு சொல்லலை. போய் மாட்டுக்
கொட்டாய சும்மா தேய்ச்சு அலம்பி விடு. மனசு, கொட்
டாய் ரெண்டும் சுத்தமாயிடும். இவன் போனா போயிட்டு
போறான்.''

அம்மா ஊரில் உள்ள அப்பாவுக்கு தெரியாதவாறு
உபதேசம் செய்தாள்.

''இவன் போயிட்டு போறான். ஆனால் எனக்கு
கடலைப் பருப்பு மில்லு பையன் வேணாம்.''

''நீ யாருடி, வேணும் வேணாம்னு சொல்றது.''

''அவன் அழுக்கு. எனக்கு வேணாம்.''

''நீ அடிபடப்போற.''

''என்னால நாள் பூரா வீடு பெருக்கிட்டிருக்க முடி
யாது. தூசுல வாழமுடியாது.''

''ஏன். இங்க சாணிலதான இருக்க. மூத்திர நாத்தத்
துல தான கிடக்கிற. தொழில்ல என்னாடீ கேவலம். நல்ல
மனுஷாளா, நியாயமா நடக்கறாங்களா, அதான பார்க்க
ணும்.''

''அண்ணன் ஏமாத்திட்டாம்மா. நான் இனிமே எந்த
கல்யாணத்துக்கும் ஒத்துக்க மாட்டேன்.''

''வந்தவங்க பேசினது நல்லாவா இருந்தது.''

"வயசானி ஆம்பிளைங்களே அதிரலா பேசும் போது ஓட்டு பொம்பளை என்னெல்லாம் ஆடுவா. நீங்களுக்கு சம்பந்தம் பேசிட்டாங்களான்னு கேக்கறாளே. திமிருதானே அது. உங்கப்பாவுக்கு வலுவு குறைஞ்சு போச்சு. இல்லன்னா இழுத்துப் போட்டு மிதிச்சிருப்பாங்க."

"இன்னொரு புள்ளைக்கு நம்ம வீட்டு பொண்ணையே கேக்கறாங்க. அதுல என்ன தப்பு."

வாசற்படியில் நின்று, எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அண்ணன், சட்டென்று உள்ளே வந்தான்.

"அந்த ரெண்டாவது பையன் சரியில்லை. கடையில வேலை செய்யற தெலுங்கு ஜுபர் பொண்ணோட கனெக்ஷன் வச்சிட்டிருக்கான். பொய் கணக்கு காட்டறான். அவனை சரி பண்றத்துக்கு பொண்ணு தேடறாங்க. அதுக்கு நம்ம ஓட்டு பொண்ணுதானா கிடைச்சது.

அதையும் தவிர, ராதா நல்லா படிக்கிறதா அவங்க பள்ளிக்கூடத்து டீச்சர் சொன்னாங்க. அவ படிப்பை நிறுத்திடாதீங்க. அவ பி.ஏ.படிக்கணும்னு ஆசைப்படறா. தொலைவா இருந்தாலும் படிக்க வைங்க அப்படின்னு சொல்லிட்டு போனாங்க.

நீ எதுக்கு அழுவுறே. பேங்க் மாப்பிள்ளை இல்லேன்னா... புழுவேரி மாப்பிள்ளை வேணாம்னா... உனக்கு சொர்ணவேலுவை தெரியலை. அந்தக் குடும்பத்தைப் பத்தி தெரியலை. அப்பா ஏதோ தூசு தூசுன்னு சொல்றது நீயும், தூசு தூசுன்றே. எல்லாருமே டை கட்டிட்டு பேங்க் போனா மத்த வேலையை யாரு பாக்கறது.

நான் ஏதோ சூழ்ச்சி பண்றேன்னு நினைக்கறியா.. அந்த முதலியார் பொண்ணை லவ் பண்றேன்னு நினைக்கறியா. நம்ம வீட்டு காரம்பசு மேல ஆணை... அங்கித்து பொண்ணுங்களோட நான் பேசினதே இல்லை. அந்த பொண்ணுங்களும் அந்த மாதிரி டைப்பே இல்லை.

அம்மா, அவர் வெயில்ல நிக்கறாரும்மா. உள்ள வரச் சொல்லும்மான்னு ஜாடையாதான் பேசும். அண்ணா உனக்கு டீ... அவருக்கு காபியா, டீயான்னு கேட்கும். அவங்க வீட்ல ஏண்டி பேசறேன்னு கேட்கறதில்லை. ஆனாலும் அந்த பொண்ணுங்க பேசாது. உள்ளாற போய் பூத்துக்கவும் செய்யாது.



நீ அறிவுகெட்டத் தனமா அழுதா, அதுக்கு நான் பொறுப்பா. நாளைக்கு அந்தப் பையன் வரான். உன்னை பொண்ணு பார்க்க வரலை. ஒரு லாரி லோடு உளுந்து தோல் எடுத்துட்டு வரான். அவனைப் பார், அப்புறம் பேசு.

நான் ஜீன்ஸ் பேண்ட்டும் கதர்சட்டையுமா வெளிய போறேனே... எவனாவது என்னை மாட்டுக்காரன்னு வானா. பேங்க் ஆள் மாதிரி உடுத்திக்கறது கஷ்டமா. பால்காரன்னா கேவலமா. பால்காரன் கேவலம் இல்லைன்னா, பருப்பு மில்லுக்காரனும் கேவலமில்லை.

உனக்கு நல்லதுதான் செய்வாங்க விஜயா. நீயா ஏதாவது கற்பனை பண்ணிக்கிட்டு அழுவாதே."

ஆனால் விஜயா அவன் பேச்சைக் கேட்கவேயில்லை.

ராதா கவலையானாள்.

ஆனால் மாப்பிள்ளை, வண்டியின் முன்பக்கம் உட்கார்ந்து வரவில்லை. வண்டியில் மூட்டைகளுக்கு நடுவில் உட்கார்ந்து வந்தார். குதித்து இறங்கி வேட்டியை அவிழ்த்து உதறி கட்டிக் கொண்டார்.

"திடீர்னு அப்பாவும் அம்மாவும் வரேன்னுட்டாங்க. வேலையூர் பார்க்கணும். பரதன் வூட்டுக்கு போவணும். அங்கேருந்து நாடி கேக்கறதுக்கு, ரமணி குருஜிங்கறவர் வீட்டுக்கு போகணும். ஏதோ காக்க புஜங்கர் நாடியாமே... பொண்ணு கல்யாணம் நல்லபடியா நடக்குமான்னு கேக்கணுமாம். வராதேன்னு நான் எப்படி சொல்றது. சரி.. வான்னுட்டேன்.

பெரிசுங்க ரெண்டையும் முன்னால உக்கார வச்சு நான் மூட்டை மேல ஏறிட்டேன். ஒரு கார் வச்சு கம்பீரமா வந்திருக்கலாம்... எதுக்கு முன்னூத்தம்பது ரூபா செலவு. நீங்க ஒண்ணும் தப்பா நினைச்சுக்க மாட்டீங்கன்னு, இப்படியே வந்துட்டேன்."

"அட... வா சொர்ணவேலு" அண்ணன் பரதன் அவனை, ஆரத்தழுவிக் கொண்டு, உள்ளே கூட்டி வந்தான்.

"சோபால்லாம் அப்படியே இருக்கட்டும். அதைப் போய் ஏன் அழுக்கு பண்ணணும். தொல்லைப்பக்கம் ஜமுக்காளம் போடு. மாடு கன்னுங்களையும் பார்த்துக்

கிட்டே பேசலாம்.''

அவர்கள் தொழுவம் பார்க்கும் ஆவலோடு உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

''அப்பா, சிந்திப்பசு இருக்குப்பா. இப்பதான் முத முதல்ல சிந்திப்பசுவைப் பார்க்கிறேன்.''

''சீர் பசு இருக்குன்னு சொன்னியேப்பா... அது எங்க இருக்கு... காட்டு. ஜெர்ஸி பசு காமி. இதானா... இதான் ஜெர்ஸியா.''

''அப்பா, இது இங்கிலீஷ் பசுப்பா. பத்து லிட்டர் பால் தருமாம். எப்படி சினைப் படுத்துவீங்க. நம்ம ஊர் மாட்டோடயா.''

''அடடா... அடடா... தொழுவம் எத்தினி அம்சமா இருக்கு. நாங்களும் ஆறு மாடுங்க வச்சிட்டிருக்கோம். எல்லாம் காப்படி, முக்காப்படிதான். மாடு வாங்கவே பயமா இருக்கு. மூணு நாலு தடவை ஏமாந்துட்டோம். அவன் கறக்கற போது ஒன்னரைப்படி கறக்கறான். அடுத்த வேளை, நம்ம கறக்க உக்காந்தா அரைப்படிக்கு உதைக்குது. ரெண்டு பசு வாங்கின மறுமாசம் செத்துப் போச்சு, அடடா... இது சப்பை மாடாச்சே. ஏன் வாங்கினீங்கன்னு கேக்கறாங்க.

மாடு லக்ஷ்மிகரம். அதுக்கு போய் இத்தினி ஏமாத்து வேலையா... அப்படீன்னு வெறுத்துப்போய் ஜாஸ்தி அதுல இறங்கிறதில்லை. நம்ம ரெண்டு பொண்ணுங்களுக்கும் தொழுவத்தைப் பெரிசு பண்ணணும்னு ரொம்ப ஆசை. நாங்க ஆள் போட்டு பார்த்துக்கறோம் அப்படீன்னு சொல்றாங்க.

நாளைக்குக் கல்யாணம் ஆகி போற பசங்க... இதுங்களை தம்பி, கறவை மாடு வாங்க முடியுமா. நீ சமைக்க கத்துக்க தாயேன்னு அடக்கி வச்சுட்டோம். அதுங்களுக்கும் புரிஞ்சு போச்சு.''

அப்பாவும், பிள்ளையும் உற்றுப் பார்க்க, அண்ணன் பரதன் அவர்களுக்கு சுழிகள் பற்றி சொல்லிக் கொடுத்தான்.

''இது லட்சுமி சுழி. இது கோபுர சுழி. இது தாமரைச் சுழி.

லட்சுமி சுழி, கழுத்துப்பக்கம் இருக்கும். நெத்தி நடுவுல, கொண்டைல, எதிர நின்னு பார்த்தா தெரியும்படி



இருக்கறது கோபுரச் சுழி.

தாமரைச் சுழி, கழுத்துக்கு அடிபாகத்துல இருக்கும். ரெண்டு முன் காலுக்கு நடுவுல இருக்கும்.

இங்க வாங்க. இது கொம்புத்தானா சுழி. இது கொம்புக்குக் கீழே இருக்கும். இதுங்க எல்லாமே, நல்ல சுழிங்க. கொஞ்சம் நாங்க மாடு பார்த்து வாங்குவோம். ரொம்ப சகுனம் பார்ப்போம். கயிறு புடிச்சு இழுத்தா நம்மகூட வரணும். முரண்டு புடிச்சு பின்னால போச்சுன்னா, என்னா சுழியா இருந்தாலும் என்ன ஜாதியா இருந்தாலும் வாங்க மாட்டோம்.

இந்த கொம்புத்தானா சுழிமாடு இருக்கே... முளையப் பிடுங்கிக்கிட்டு அப்பாக்கிட்ட வந்து நின்னது. கிட்டத்தட்ட நூறு கஜம் நடந்து வந்தது.

அப்பா மாட்டை தடவிக் கொடுத்தார். சொந்தக்காரன் பின்னாடியே ஓடிவந்தான். அப்பா விலை சொல்லுன்னார்.

அஞ்சாயிரம் ரூபா மாட்டை பன்னெண்டாயிரம் சொன்னான். அப்பா பத்தாயிரம் பேசினார்.

இந்தப்பசு உள்ள வந்து என்ன ஆட்டம் போட்டுது தெரியுமா.

அப்படியே பொறந்த வீட்டுக்கு வந்த பொம்பளை மாதிரி இங்கன ஓடறதும், அங்கன ஓடறதும் ரெண்டு நாள் ஒரே ஆட்டம்தான் போயேன்.

பசு பால் கறக்கலை. சினையா இருந்துது. நல்லா தீனி போட்டு. தினம் குளிப்பாட்டி ஜாலியா வளர்த்தோம். இது வந்த நாளிலேர்ந்து எந்த பசுவுக்கும் நோய் நொடியே இல்லை.

ராஜலெக்ஷ்மின்னு கூப்பிடுங்க. திரும்பிப் பார்க்கும்.''

டிபன், காபி தண்ணி எல்லாமே தொழுவத்திற்கு வந்தது.

விஜயா சமையலறையை விட்டு நகர மறுத்தாள், ராதாதான் வாங்க வாங்க என்று கை கூப்பி கூப்பிட்டாள்.

''இவங்களா தங்கச்சி'' சொர்ணவேலு திகைத்தான்.

''இவ ரெண்டாவது. ப்ளஸ் டூ படிக்கிறா.''

''அதான பார்த்தேன். குழந்தை முகமா இருக்கே. இப்ப என்ன கல்யாணம்னு நினைச்சேன். இவங்க சகோதரி வெளியூர் போயிருக்காங்களா.''

"சொர்ணவேலு, காட்டநேம்பா. நீ பசுவைப் பார்க்க சொல்லலே. பொண்ணும் பார்க்கணும்னா எப்படி... முதல்ல வீட்டுக்குள்ளே வந்து உக்காரு."

"வேணாம் பரதா. தங்கச்சிய இட்டாந்துரேன். பசு மாடு இருக்கிற இடம் எல்லாத்துக்கும் உத்தமம் இல்லையா."

"டேய், விஜயாகிட்ட வெத்தலை பாக்கு கொடுத்தனுப்பு" அப்பா கட்டளையிட்டார்.

விஜயா தட்டோடு தொழுவத்திற்கு போனாள்.

முதலியாரும், முதலியார் மனைவியும் வெற்றிலைப் பாக்கு எடுத்துக்கொள்ள, சொர்ணவேலு பாக்கு மட்டும் எடுத்துக் கொண்டான்.

"வணக்கங்க" என்று விஜயாவை பார்த்து சொன்னான். பதிலுக்கு விஜயா சொல்லவில்லை. முகம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

"வணக்கங்க. எம்பேர் சொர்ணவேலு."

அப்போதும் அவள் அசையவில்லை.

நேற்றைய ஏமாற்றத்தின் தாக்கம் அவளிடமிருந்து போகவில்லை.

"அவங்க வணக்கம் சொல்றாங்க இல்ல" அப்பா அதட்டினார்.

அவள் அப்பாவுக்கும் பதில் சொல்லாமல் விடுவிடுவென்று வீட்டிற்குள் ஓடினாள்.

அந்த காட்சி மிக மோசமானதாக இருந்தது.

வணக்கத்திற்கு பதில் வணக்கம் சொல்லாமல் இருப்பது கேவலமான குணம். மிக மிக அசிங்கம். நாகரீகமே இல்லாத ஆபாசம். இப்படி, ஒருவரை மறுதலிக்கக்கூடாது. சம்பந்தப்பட்டவர் கோபித்துக் கொண்டால், என்ன பதில் சொன்னாலும் ஆறாது.

ராதா, கவலையோடு விஜயாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"நாங்க பசுக்களுக்கு புல்லும் வளர்க்கறோம் சொர்ணவேலு. பசுவைக் கழுவி விடற ஜலத்தை காம்ப்வுண்ட் கோடி வரைக்கும் எடுத்துட்டு போயிடறோம். கொஞ்ச தூரம் வரைக்கும் காய்கறி போட்டிருக்கோம். அப்புறம் கினியா புல்லுதான். இது எருமைப் புல்லுன்னு சொல்லு



வாங்க. கினியா புல்லு நாங்க பயிர் செய்யறோம். எருமைப்புல்லு தானே வளரும். எருமைப் புல்லுக்கு நீர் புல்லுன்னும் பேரு.

அந்தப் பக்கம் கொஞ்சம் ரோஸ்ட் புல்லு போட்டிருக்கோம். எல்லாம் மாடுங்களுக்குதான்.

டெலிவரி ஆள் இல்லாத பன்னெண்டு பேர் வேலை செய்றாங்க. ரெண்டு பையங்க. நாலு' பொம்பளைங்க. ஆறு பெரியாளுங்க. வேலை சரியா இருக்கும்." பரதன் விளக்கிச் சொன்னான்.

"ஏம்பா.. இதுக்கு நடுவுல தவிடு வியாபாரம் வேற பண்ணணுங்கறியே, முடியுமா" சொர்ணவேலு கேட்டான்.

"உழைக்கணும் சொர்ணவேலு. எங்கப்பா உழைக்கலை... சிந்தாதிரிப்பேட்டை சேர்ந்து வெறும் கரம்பா இருக்கற சேனையூருக்கு வயல. ஒரு வத்திப்பெட்டி வாங்கறத்துக்கு மூணு கிலோ மீட்டர் நடந்து போகணும். இன்னிக்கு ஜேஜேன்னு பட்டணம் மாதிரி ஆயிடுச்சு. இன்னும் பத்து வருஷம் கழிச்சு பாரு. ஜனம் நெறியும்."

"எனக்கு இந்த இடம் புடிச்சிருக்கு, பரதா. நீ, உங்கப்பா, இந்த வீடு, இந்தத் தொழுவம் எல்லாம் புடிச்சிருக்கு. ஆனா உன் தங்கச்சிக்கு என்னைப் புடிக்கலைப் போல இருக்கே. தவிட்டு ஆம்பளைன்னு நினைக்கறா போல இருக்கே."

"அதை விடு. அதை நான் பாத்துக்கறேன்"

"முரட்டுத்தனம் காட்டாத பரதா. புடிக்காத பொண்ணோட குடித்தனம் பண்றது ரொம்ப கஷ்டம். பேசாத என் பெரிய தங்கச்சிய கட்டிக்க. அவ கண்டேன், கண்டேன்னு உள்ள பூந்துருவா. இங்கேயே அடுப்பு மூட்டி சமைக்க ஆரம்பிச்சிடுவா.

வகை, வகையா எத்தினி மாடுங்க. பார்த்துக்கிட்டே இருக்கலாம் போல இருக்கு. உன் கல்யாணத்தை முடிச்சுக்க, பரதா."

"அப்பா, அம்மா லாரில போகட்டும். நான் உனக்கு என் தவிடு வியாபாரம் பத்தி சொல்றேன். இதுல காம்படீஷனே இல்லை சொர்ணம். சிடில சந்து, சந்தா நிறைய பேர் மாடு வச்சிட்டிருக்கான். வெளிப் பார்வைக்கு தெரியலை.

சின்ன இடத்துல நாப்பது மாடு வச்சிட்டிருக்கான்.

மாடுங்க உக்காரக் கூட முடியாது. அவ்வளவு நெரிசல். காலைல மாடுங்க நடக்கறதே இல்லை. ஆனா கம்பு, புண்ணாக்கு, கோதுமைத் தவிடு எல்லாம் மூட்டை மூட்டையா வாங்கறான்.

தவிடும், கம்பும் நல்லா அரியும். உளுந்துத் தோலும் போவும். கடலைப் புண்ணாக்கு தங்கம்.''

அவர்கள் விடைபெற்று வெளியேறினார்கள்.

அப்பா, சமையலறைக்கு வந்து அக்காவை முறைத்துப் பார்த்தார்.

''என்னாடி... ஆட்டங்காட்டறியா. நீ கல்யாணங் கட்டு. இல்ல கட்டாத காணாத ஒழிஞ்சு போ. வணக்கம் சொன்னா, பதிலுக்கு வணக்கம் சொல்ல வேண்டாம், அதென்னாடி அத்தினி அழும்பு.''

அப்பா கெட்ட வார்த்தைகள் கலந்து கத்தினார்.

அக்கா அதற்கு முறைத்துப் பார்த்தாள்.

''என்னாடி முறைக்கிறே. அந்த பேங்க் மாப்பிள்ளை என்னாடி. போய் கட்டிடைங்கறியா... முடியாது. உன் கல்யாணம் உன் இஷ்டம் இல்லை. என் இஷ்டம். நீ என் இஷ்டத்துக்குத்தான் பொறந்தே. என் இஷ்டத்துக்குத்தான் வளர்ந்தே. என் இஷ்டப்படிதான் உன் கல்யாணமும் நடக்கும்.

இதுக்கு சம்மதிச்சா இரு. இல்லன்னா நீ வெளிய போலாம். எனக்கு, ரெண்டுல ஒரு பொண்ணு செத்துட்டான்னு நினைச்சுக்கறேன்.''

அக்கா கையிலுள்ள பாத்திரத்தை 'ணங்'கென்று கீழே வைத்து விட்டு, சமையலறையை விட்டு வெளியே வந்தாள். ஹால் நோக்கி நடந்தாள்.

அப்பா, நாலே எட்டில் அவளை தலைமயிரைப் பிடித்தார்.

''எங்கடி.. போற நாயே.''

''நான் சாவறத்துக்கு போறேன்.. விடு என்னை'' அக்கா கத்தினாள்.

''சாவதானே போறே... சாவு... சாவு..'' அப்பா அடிக்க, அக்கா அலற வீடு ரண களமாயிற்று. தடுத்த அம்மாவுக்கும் இரண்டு அறை விழுந்தது.

யார் தவறு. எது தவறு. என்ன நடக்கிறது இங்கே.



ராதாவின் முதிர்ச்சியில்லாத புத்தி அவஸ்தைப்பட்டது.

மகளை இம்சிக்கிற அப்பாவின் மீது கோபம் வந்தது. அண்ணாவின் தந்திரத்தின் மீது ஆத்திரம் வந்தது. ஏன் பெண்களின் வாழ்க்கை இப்படி இருக்கிறது என்று அரற்றினாள்.

பசுக்களுக்கு நடுவே போய் உட்கார்ந்து அழத் துவங்கினாள்.

அண்ணன் வீடு வந்தான். அப்பாவைக் கோபித்துக் கொண்டான்.

''காட்டுமிராண்டியாப்பா நீ. ஏன், பொட்டைப் புள்ளையை கை நீட்டி அடிக்கிற. அப்படி என்ன ஆத்திரம் உனக்கு.

நீ சொல்ற ஆளை அவ கட்டிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லப்பா. அவளுக்கும் புடிச்சிருக்கணும். அது முக்கியம்.''

சொர்ணவேலு நம்ம வீட்ல எல்லாரையும் புடிச்சிருக்குன்றான். விஜயாவுக்கு என்னைப் புடிக்கலைன்னா பரவாயில்லை. என் தங்கச்சிய நீ கட்டிக்கன்றான். ரெண்டு நாளில அவங்க ரெண்டு தங்கச்சியும் இங்க வராங்க. ரெண்டு நாள் தங்கறமாதிரி வராங்க. மாடுங்களைப்பத்தி தெரிஞ்சிக்க வராங்க. அவங்க எதிர்க்கயும் கெட்ட வார்த்தை பேசுவியா. பொண்ணைப் புரட்டி புரட்டி அடிப்பியா. சரியான காட்டான்பா நீ. போய் சாவுன்னு சொல்ல நீ யார். உனக்கு என்ன உரிமை.

போ... போய்... நான் செய்தது தப்புமான்னு சொல்லு அவக்கிட்ட....'' அண்ணன் அதட்ட அப்பா மன்னிப்பு கேட்டார்.

இரண்டு நாள் பொறுத்து சொர்ணவேலிடமிருந்து போன் வந்தது. அவர் தங்கைகள் லாரியில் தவிடு மூட்டைகளோடு வருகிறார்களாம். வந்தவுடன் வந்து சேர்ந்தார்கள் என்று ஒரு போன் பண்ண வேண்டுமாம்.

சொர்ணவேலு, பரதனிடம் சொன்னான். விஜயாவிடம் பேச வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான்.

விஜயா போனை வாங்கி, ''ஹலோ'' என்று சொன்னாள்.

''அம்மாடி.... எங்க வூட்டுப் பொண்ணுங்க கொஞ்சம் ஜாலியான டைப். நாங்க பெரிசா ஒண்ணும் கண்டிக்கிற

தில்லை. கொஞ்சம் செல்லம் கொடுத்துதான் வளர்த்துருக்கோம். ஏதாவது கலாட்டாவா பேசினா மனசுல வச்சுக்காதே.''

தங்கைகள் வந்திறங்கினார்கள்.

ஒவ்வொரு பசுவின் முன்பும் விழுந்து வணங்கினார்கள்.

அக்கா ராதா அவர்களை மதிக்கவில்லை. அவர்களோடு பேசவில்லை. அவர்களும் அதைப் பற்றி அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் அண்ணனைக் குறிவைத்தார்கள்.

''ஐய்யோ... எப்படி பயமில்லாம மாட்டை வளைச்சு புடிக்கிறார் பாருடி.''

''ஏங்க, உங்க கால்ல சேத்துப் புண்ணே வராதா...''

''இது தானா வளர்ந்த புல்லா... நாம வளர்க்கற புல்லா...'' தெரிந்து கொண்டே நிறைய விஷயங்கள் கேட்டார்கள். அண்ணனும் அலுக்காமல் பதில் சொன்னான். அம்மாவைப் பார்த்து பயப்படுவது போல் நடித்தார்கள்.

ஆனால் இந்த சாமர்த்தியமெல்லாம் சேலையூர் குட்டிகளுக்கு கிடையாது. அண்ணனுக்கு இந்த சாமர்த்தியம் தான் மிகவும் பிடித்து விட்டது.

''நல்லா பேசறாங்க... நல்லா பழகறாங்க.'' என்று இந்த சாமர்த்தியத்தையே குறிப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

''உங்கள்ள யார எங்கண்ணன் கட்டிக்கப் போறது...'' வேண்டுமென்றே விஜயா தடக்கென்று ஒரு கேள்வியை அவர்கள் முன்பு போட்டாள்.

அவர்கள் அதிர்ந்து போனார்கள்.

பெரியவள் ஏதோ பேச வாயெடுக்க சின்னவள் சட்டென்று கையமர்த்தினாள்.

''எங்கப்பாம்மா என்ன சொல்றாங்களோ அப்படி செய்வோம்...''

விஜயாவின் துடுக்கான கேள்வியை சாதாரணமாக உடைத்துப் போட்டாள்.

''உங்கக்கா யாரைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போவுது... வேணாம்னு போன பேங்க் ஆளையா... அவரையே மனசுல நினைச்சிருந்தா கல்யாணம் ஆயி



டுமா. வேணா எங்ககிட்ட சொல்லு. நாங்க ரெண்டாந்தடவை வரவழைக்கிறோம். அந்தப் பொண்ணு ஆசைப்பட்டுருச்சு... அப்படின்னு நாங்க போய் சொல்றோம்.'' அவர்கள் கேலி செய்தார்கள்.

இந்த கேலிக்கு பதில் சொல்ல முடியவில்லை. இந்த வீட்டின் ஒவ்வொரு விஷயமும் புறவேரிக்கு போய்க் கொண்டிருக்கிறது. எங்கோ தாம்பரத்தில் உட்கார்ந்து டெலிபோனில் அண்ணன் எல்லாக் கதையும் வெட்கங்கெட்டு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இந்தப் பெண்களிடம் காதல் பேச்சு பேசுவதற்கு பதிலாய் இந்த வீட்டின் அவலங்களைக் காட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அண்ணனுக்கு இந்தப் பெண் வேண்டும் தன்னை ஆஹா, ஓஹோ என்று புகழ்கிறவள் அண்மை வேண்டும்; அதற்காக தங்கையைக் காவு கொடுக்கிறான். ஏதுமறியாத விஜயாவை பலியாக்குகிறான்.

பொம்பளைக்கு எதுக்கு அபிப்ராயம். நாங்க சொல்ற ஆளைக் கட்டிக்க போதும் என்று எகிறுகிறான். அதை நைச்சியமாகவும் செய்கிறான். அண்ணனுக்கு இந்த நைச்சியம் புறவேரி வீடு சொல்லித் தந்திருக்க வேண்டும். சண்டை போடாத சாமர்த்தியமா பேசி முடி என்று அவர்களால் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அக்கா அசடு. முறைத்து அடிபடுகிறாள். தந்திரமாக நடந்து கொள் என்று சொன்னால் அவளுக்குப் புரியாது. தானாகவும் நடந்து கொள்ளத் தெரியாது.

அப்பா அவளை அடித்ததுதான் வெறுப்பாய் இருக்கிறது. தன்னையும் இதே சிக்கலில் இவர்கள் மாட்டி விடுவார்கள். வருபவனுக்குப் பிடித்திருந்தால் திருமணம் என்று முடிவு சொல்வார்கள். அபிப்பிராயமே கேட்க மாட்டார்கள்.

அக்காவைப் பற்றி யோசிக்கும்போதே தம்மைப் பற்றியும் யோசிக்க வேண்டும்.

தவிடு பிசினஸ், பசுமாட்டு பிசினஸோடு இணைந்து விடும். ஜாதி பார்க்காது சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ளும். அதையும் தவிர இந்தப் பெண்கள் சிரித்து மயக்கக் கூடிய கில்லாடியாய் இருக்கிறார்கள். வேறு விதமாக வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சுதந்திரமாகப் பேசவும், பழகவும்,

புரிந்து கொள்ளவும்மாய் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

கடலைப் பருப்பு மில்லாக இருந்தாலும், தூசு நிறைந்த வீடாக இருந்தாலும் இவர்கள் வீட்டில் ஒரு படிப்பு வாசனை இருக்கிறது.

இதில் மூத்த பெண், பரதனைப் பார்த்து கிறங்கிப் போகிறாள். இடைவிடாது கண்களால் பேசுகிறாள்.

"எம் பொண்ணுக்கும் புடிச்சிருக்கு. உங்க புள்ளைக்கும் புடிச்சிருக்கு. இத்தோட நிறுத்திக்கலாமா, இல்ல... உங்க பொண்ணை எம்புள்ளைக்கு கொடுக்கறீங்களா... ரெண்டு கல்யாணம் நடக்கறதுல உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லியே.... உங்க பொண்ணுக்கு அவ்வளவு விருப்பமில்லை போலிருக்கு. தூசு, கடலைப் பருப்புன்னு ஏதாவது சொல்லியிருப்பாங்க. யாருக்கும் ஒரு பயம் வரத்தான் செய்யும்.

கல்யாணமாயிட்டா பையனைத் தனியா போயிடு சொல்லப் போறேன். நெற்குன்றத்துக்கிட்டக்க தனியா ஒரு பார்த்து குடித்தனம் வச்சுடப் போறேன். பருப்பு மில்லு சீலன்தான். ஒரு ஆறுமாசந்தான் ஓடும். சின்னவன் முழுசா இருந்து பார்த்துக்குவான். பெரியவனுக்கு பால் பண்ணைதான் ரொம்பப் பிடிக்குது.

என்னதான் மாதவரம் பால் பண்ணை இருந்தாலும் ஹோட்டல்காரங்க நிறைய பேர் கேக்கறாங்க. சுத்தமான எருமைப் பாலா நூறு லிட்டர் கேக்கறாங்க. இடம் இருக்கு. பண்ணை பெரிசாக்கிடலாங்கறான் பெரியவன்.

உங்க யோசனை என்னா... ஒரே செலவாப் போயிடுமேன்னு பார்க்கறேன்.

தனித்தனியா செய்தாகூட மூன்று ரூபா செலவாகும். அதை வியாபாரத்துல போடலாமே. உன்ற பொண்ணுக்கும் உன்ற பையனுக்கும் கொடுத்துடலாமே. நான் கட்டாயப் படுத்துறதா நினைச்சுறாதீங்க. எல்லாத்துக்கும் புடிச்சிருக்கணும். வீட்ல கேட்டுட்டு வாங்க."

புழலேரி புண்ணாக்கு வியாபாரி, வீட்டுக் கூடத்தில் உட்கார்ந்து உரக்கப் பேசினார்.

"எனக்கு புடிக்கலை... புடிக்கலை... புடிக்கலை... கேக்காதீங்க, தயவு செய்து என்னைக் கேக்காதீங்க. கேட்டா புடிக்கலேன்னுதான் சொல்லுவேன்."

"அதென்னடி அதிகப் பிரசிங்கத்தனம்" அம்மா ஆத்



திரத்துடன் எழுந்தாள்.

"நீ என்ன ராஜா வீட்டுப் பொண்ணா; பஞ்சணையில படுத்து வளர்ந்தியா. தூசு இருக்குன்றத்துக்காகவா மாட்டேங்கறே. அந்தாள் எவ்வளவு பக்குவமா வந்து நான் தள்ளி தனியா குடித்தனம் வைக்கிறேன்றான். நம்ம ஜாதில யாராவது அப்படிப் பேசுவாங்களா. ஏய் விஜயா, நீ சொல்லேண்டி அவளுக்கு. அக்காளும் தங்கையும் சுகன்னு பேசறீங்களா" அம்மா தொடர்ந்து கத்தினாள்.

"என்ன அபிப்ராயம் கேக்கறியா... சொன்னா தாங்க மாட்டே.... இவளைக் கட்டி வைன்னு எங்கக்கா போல யாரையுமே லவ் பண்ணலை. இவன் வேண்டாங்கறா. வேணாம்னு சொல்றத்துக்கூட ஒரு பொம்பளைக்கு உரிமை இல்லையடா. அப்ப ஏன் கேக்கறீங்க. கேக்காதீங்க."

"என்னாடி சொல்ற நீ..."

"ஒரு புருஷன் வீட்டுக்குப் போய் குடித்தனம் பண்றது ஒன்னும் பெரிய விஷயம் இல்ல. ஆடி கறக்கற மாட்டை ஆடிக் கறக்கணும். பாடிக் கறக்கற மாட்டை பாடிக் கறக்கணும். பத்து மாசத்துல எவனையும் படிய வச்சுரலாம். விஜயாவால அது முடியும். புருஷன்ற போது அவ மனசுலயும் சில எண்ணம் இருக்கும். அதுக்கு ஏத்தப்படி நடந்துக்கிட்டா என்ன... அந்தப் பொண்ணுங்க இங்க வந்து வெக்கங்கெட்ட தனமா குலுக்கி நடக்கறாளுங்கன்னா, தாங்களும் புடிச்சிருக்குன்னு வழிச்சுட்டு நிக்கணுமாக்கும்."

"இந்தா விஜயா, உன் வரைக்கும் பேசு. தேவையில்லாம மத்தவங்களை இழுக்காதே" அண்ணன் எச்சரித்தான்.

"உனக்கு ஏன் பொத்துக்குது. நீ என்னா வகை... அண்ணன். உனக்கு புழலேரிப் பொண்ணு முக்கியமா, விஜயா முக்கியமா. உனக்கு தனிடு வியாபாரம் பண்ணணும். பெரிய ஆளா வரணும். தனிட்டு மூட்டையோட சுருள்முடியா பொண்ணு கிடைச்சிருக்கு. போ. போய் வீட்டோட மாப்பிள்ளையா இரு. நாங்க விருந்து சாப்பிட்டுட்டு பதில் விருந்து வச்சுட்டு வந்துடறோம். எங்களை ஏன் வதைக்கறே. அப்பாவுக்கு செலவு மிச்சமில்லை. மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனா அம்பது ரூபா தான செலவாகும். நான் இன்னும் சீப்பா ஒரு முடிவு சொல்லட்டா. நாலு ரூபா

அம்பது பைசாவுக்கு எலிபாஷாணம் பால்ல கலக்கி கொடுத்துரு. விஜயா ரெண்டு மணி நேரத்துல செத்துருவா. அப்புறம் சுடுகாட்டு செலவா நாலுாறு அஞ்நூறு ரூபா இருக்கும். இது சீப் இல்ல.''

''உனக்குத்தான் போசத் தெரியுமா?'' அண்ணன் அருகே வந்து முறைத்தான்.

''உனக்குப் போசத் தெரியாது. கை ஓங்கிடுவே. உங்கப்பா ஆயிரத்தோரு தடவை முண்டை முண்டைன்னு வாரு. நீ ஒரு பொண்ண கணக்கு பண்ணிட்டு வந்து ஒரு கவுரதையான கல்யாணமா பண்ணனும்னு நினைக்கற. தாராளமா செய். எங்களை எதுவும் கேக்காத.''

''அப்பா, எனக்கும் கல்யாணம் வேணாம்பா. ராதா வுக்குக் கல்யாணம் முடிச்ச பிறகு எனக்குப் பார்த்துக்க லாம்.'' விஜயா கத்தினாள்.

''நீ ஏன்டா அவளைப் பேசவிடற... போய் சிங்காரிச் சுட்டு வான்னா வரணும். 'மனைல உக்காருன்னா உக்கார ணும். குனிஞ்சு தாலி வாங்கிக்கன்னா வாங்கிக்கணும். இதுல எந்த பன்னாடையின் அபிப்பிராயமும் தேவை யில்லை.

ஏ. சின்ன நாயே, உனக்கு என்ன தெரியும்னு அலட்டறே. உங்க அபிப்பிராயம் தேவையில்லை. சொடுக் கினா மனைல போய் உட்காரணும்.

எலிப்பாஷாணம் என்னா... அது ஏன் நாலு ரூபா அம்பது பைசா செலவு. யார் காக அது மட்டும். போய் கிணத்துல விழேண்டி. நான் கல்லத்தூக்கி போடறேன்.

ஆமா... உங்கண்ணன் கணக்கு பண்ணான். தவிடு வியாபாரத்துக்காக கணக்கு பண்ணினான். அதே தவிடு வியாபாரத்துக்காக விஜயாவைக் கொடுப்போம். உன்னை யும் கொடுப்போம். ஒரே பையனுக்கு ரெண்டு பேரையும் கொடுப்போம்.''

''அதுக்கு வேற ஆளைப் பாரு... நீ பால் வியாபாரம் தான பண்றே. பொண்ணுங்களை வச்சு வியாபாரம் பண் ணிடுவே... நீ அப்பனா... பிம்ப்பா...''

''ஏய்... என்னடி சொல்றே'' அண்ணன் லுங்கியை மடித்து கட்டிக் கொண்டு அருகே வந்தான்.

''வெட்டிடுவேன். எனக்கு வெறி வந்துரும். வெட்டி டுவேன். ராவோட ராவோ எல்லா பசுமாட்டுக்கும் விஷம்



வச்சுருவேன். என்னைத் தொட்டே... உனக்குக் கல்யா ணம் இல்லை. கருமாதிதான்.

நேரா புழலேரிக்கு பஸ் புடிச்சி போய் வண்டை வண்டையா கேப்பேன். தவிட்டு மூட்டைல மல்லாந்து படுத்துட்டியான்னு கேப்பேன். இந்த கை ஓங்கற வேலையே எங்கிட்ட வச்சுக்காதே.''

ராதா வெறி பிடித்தது போல் கத்தினாள்.

''தப்பு உன்னுதுடா. படிக்க வைக்காதேன்னேன் கேட்டியா. இவ பள்ளிக்கூடத்துல ஃபர்ஸ்ட் வந்ததுக்கு தம்மகிட்ட முறைப்பு காட்டறா. உன் படிப்பு என் முடிக்கு சமானம்டி. நீ போய் சொல்லுடி. எங்க வேணா போய் எவ்வளவு அசிங்கமா வேணா பேசு.

அம்பத்தஞ்சு வயசுல பதினெட்டு வயசு மகளுக்கு அசந்துட்டேனா, நான் வாழ்ந்து ஜெயிச்சதுக்கு அர்த்தமே இல்லடி.''

''அப்பா நீ சும்மா இரு'' அண்ணன் அப்பாவை சமாதானப் படுத்தினான்.

''என் கல்யாணம் இப்ப இல்லை. விஜயாவுக்கு கல்யாணம் ஆகட்டும். அப்புறம் நான் பார்த்துக்கறேன். ராதா, விஜயா கல்யாணத்துக்கு சரின்னுட்டா நீ குறுக்க போகக்கூடாது.''

''விஜயா சரிங்கறா... மாட்டேங்கறாங்கறது மேட்டர் இல்லை. உங்க அதிகாரம் இனிமே செல்லுபடியாகாது. அதான் மேட்டர்.''

''நீ ஏன்டா அவளுக்கு போய் பயந்துக்கின்னு...'' அப்பா எகிறினார்.

அண்ணன், அவரை அழுத்திக் கொண்டு போனான். அப்பாவிடம் பேசிவிட்டு மோட்டார் சைக்கிள் எடுத்துக் கொண்டு வெளியே போனான்.

ஆண்கள் தந்திரம் மிக்கவர்கள். அவர்கள் தந்திரம் செய்ய பல வசதிகள் இருக்கின்றன. அந்த அளவு வசதி பெண்களுக்கு இல்லை.

இரண்டு நாட்கள் இடைவிடாது ராதா யோசித்தாள்.

பொறியியற் கல்லூரி பற்றி விசாரிப்பதற்காக மாமி யின் வீட்டுக்குப் போனாள்.

அங்கே மாமி இல்லை. மாமியின் மகன் இருந்தான்.

வராண்டா வாசற்படியில் உட்கார்ந்து மேல் படிப்பு பற்றி நிறைய சொல்லிக் கொடுத்தான்.

''படிக்கறதுக்கு ஏகப்பட்ட விஷயம் இருக்குங்க. ப்ளஸ் டூவுல மட்டும் நல்ல மார்க் வந்துடட்டும். அப்புறம் உள்ள பூந்து ஜெயிக்கறதுக்கு ஏகப்பட்ட விஷயம் இருக்கு. கம்ப்யூட்டர்னு ஒண்ணு இருக்குங்க. எல்லையில்லா படிப்பு இது.

நீங்க யாதவர், நான் ஐயர் அப்படியெல்லாம் இல்லை. கம்ப்யூட்டர் தெரிந்த ஜாதி, கம்ப்யூட்டர் தெரியாத ஜாதி. இப்படித்தான் இருக்கப் போவுது. கம்ப்யூட்டர் தெரியாத ஆளோட எனக்கு ஒண்ணும் பெரிய பேச்சே இல்லை. தெரிஞ்சுடுத்தா... ஏ முழுக்க பேசறத்துக்கு ஏகப்பட்ட விஷயம் இருக்கு.''

கம்ப்யூட்டர் ஒரு மொழி. நான் கட்டிக்கிற பொண்ணுக்கு தமிழ் தெரிஞ்சா எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம் இல்லீங்களா... தெரியலைன்னா குடித்தனம் பண்ண முடியாதா... பண்ணலாம். ஆனா ஒரு மாத்து கம்மிதான்.

இனிமே ஆடிட்டர்லாம் லேடீஸ்தான். நிழலான உத்தியோகம். நல்ல வருமானம். வீட்டுல ஒரு ரூம் ஆபீஸா மாத்திட வேண்டியது. இல்லை தாம்பரத்துல ஒரு ஃப்ளாட் புடிச்சுக்க வேண்டியது. கைனடிக் ஹோண்டால போயிட்டு வந்துடலாம். வீடு கட்டினா இன்கம்டாக்ஸுன்றான். தாம்பரம் சேலையூர் பக்கம் எத்தினி வீடு வருது பார்த்தீங்களா. எல்லாம் க்ளையண்ட்ஸ்தான்.

நிறைய பேர் வியாபாரம் துவக்கறாங்க. வியாபாரம் துவங்க படிப்பு வேண்டாம். அனுபவம் இருந்தா போறும். ஆனா கணக்கு எழுத படிப்பு வேணும். டாக்ஸ் கட்ட படிப்பு வேணும்.

புடிச்சுப் போய் ஒரு படிப்பு படிச்சீங்கன்னா நீங்க நிச்சயமா ஜெயிக்கறீங்க.

உரிமையோட சொல்றேன். படிக்காத விட்ராதீங்க. எங்க ஜாதிக்கெல்லாம் மார்க் வாங்கினாலும் சீட் கிடைக்காது. உங்களுக்கெல்லாம் நிச்சயமா கிடைக்கும். பள்ளிக் கூடம் தாண்டி அந்தப் படிப்புச் சமுத்திரத்துல கலந்துட்டீங்கன்னா... அந்த குஷியே தனி.

இங்கிலீஷ் பேசறதெல்லாம் மேட்டரே இல்லை. பத்து நாள் ஒரு வட்டாரத்துல புழங்கினா இங்கிலீஷ் தானா



வந்துடும். உங்க வீடு மாறிப் போகும். உங்க வாழ்க்கை மாறிப் போகும். நம்ம உழைப்புக்கு அமெரிக்கால வேலை செய்யறது ரொம்ப சுலபம்.

நமக்கு தேவைங்க கம்மி. உழைப்பு அதிகம். கத்தை கத்தையா அமெரிக்கால சம்பாதிக்கலாம். அந்த வாழ்க்கையே வேறங்க. தயவு செய்து காசுக்கு ஆசைப்படுங்க. பவருக்கு ஆசைப்படுங்க.

தயவு செய்து படிங்க ராதா. நீங்க வந்து கேக்கறதே எனக்கு சந்தோஷமா இருக்கு. இது பத்தி எந்த சந்தேகம் இருந்தாலும் என்னைக் கேளுங்க. தயக்கமே வேண்டாம். இன்னொரு விஷயம் பாங்க் விளம்பரங்கள் வந்துட்டே இருக்கும். அந்த எக்ஸாம் நிறைய எழுதலாம். அங்க வேலை கிடைச்சதுன்னா தபால்ல பி.காம். எழுதலாம். எப்ப வேணா வாங்க. பேசுவோம்.''

அந்த பார்ப்பன இளைஞன் அவளுக்கு படிக்கும் வெறியை ஊட்டினான். கம்ப்யூட்டர் படித்தால் வெளிநாட்டுக்கு போகலாம் என்று ஆசை காட்டினான்.

அவள் நிறைய கனவுகளோடு வீட்டிற்கு திரும்பினாள். கொல்லைப் புறத்தில் உட்கார்ந்து நிறைய யோசித்தாள்.

வீடு அமைதியாக இருந்தது. அடுத்தபடி எந்த முயற்சியும் செய்யாமல் சும்மா இருந்தது.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து விஜயா அவளைத் தனியே கூப்பிட்டாள்.

''என்ன...''

''சரபேஸ்வரர் கோயில் வரைக்கும் போயிட்டு வரலாம், வா.''

''எதுக்கு...''

''வா, சொல்றேன்.''

அவர்கள் கோயிலுக்கு போனார்கள்.

''நான் அந்தாளுக்கு போன் பண்ணேன். பாங்க்ல வேலை செய்றவருக்கு.''

''அடிப்பாவி... என்ன சொன்னே...''

''ஏன் உங்க வீட்ல இப்படி பண்ணாங்க. ஏன் அப்படி பேசணும். ப்ளஸ் டூ படிக்கிற பொண்ணை யாராவது கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுப்பாங்களா... என்னை பார்க்க

வந்துட்டு தங்கச்சியும் சேர்த்துக் கொடுன்னா கோபம் வராதான் வேன்''

என்ன நடந்ததுன்னு கேட்டாரு.

விளக்கமா பேசினேன்.

என்கிட்டே வேற விதமா சொன்னாங்களே. உங்கப்பா ரொம்ப கத்தறாருன்னு சொன்னாங்களே. துட்டு திமிரு. போக்கு சரியில்லைன்னாங்களே. நீங்க வரமுடியுமா மெட்ராஸுக்குன்னாரு.

நான் வரமுடியாதுங்க. நான் நகர்ந்தா எதுக்கு என்னான்னு கேள்வி வரும். தங்கச்சி வருவா. அவக்கிட்ட பேசுங்கன்னேன்.''

''போடி'' விஜயா பயத்தில் எழுந்து நின்றாள். ''நைலா என்னை மாட்டி விடறியா. ஏற்கனவே அண்ணனும், அப்பனும் என்ன வெட்ட காத்துக்கிட்டிருக்காங்க. நான் அந்த ஐயர் பையன் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கிட்டே பேசிட்டு வரேன் தெரியுமா... அவன் என்னென்னமோ படிப்பு சொல்றான். லேடீஸ் கல்யாணம் பண்ணிக்கறதே தப்பு. எதுக்கு ஆம்பளைங்க சங்காத்தம்... தேவையே இல்லைடி.''

''முட்டாள்தனமா பேசாத. எல்லாருமேவா க்ளாஸ் ஃபர்ஸ்ட் வந்துர முடியும். க்ளாஸ் பர்ஸ்ட் வர்றவ வேணா கல்யாணம் பண்ணிக்காம இருக்கலாம். கல்யாணமும் பண்ணிக்கலைன்னா என்ன மரியாதை... கொஞ்சம் கோபப் படாத எனக்காக அந்தாளைப் போய் பார்.

பள்ளிக்கூடத்துல டீச்சர் கூப்பிட்டாங்கன்னு நீ போலாம். நான் வெளிய போக முடியுமா. அது மரியாதையா. நீ போய் பேசு.''

''என்னடி பேசறது...''

''எங்கக்கா நல்லவ. அவளைக் கட்டிக்கங்கன்னு சொல்லு. நம்ம வீடு வசதின்னு சொல்லு. எம்பங்கு நிலத்தை வித்து அப்பா காசு கொடுத்தா மெட்ராஸ்ல ஏ கிளாஸ் ஃப்ளாட் வாங்கலாம்னு சொல்லு. அப்பா அம்பது பவுன் நகை போடுவாருன்னு சொல்லு.''

''பயமா இருக்குடி.''

''சொல்லித்தான் ஆகணும். நீதான் சொல்லணும். எனக்கு வேற யார் இருக்கா? அண்ணன் அவன் காரியத்தைப் பார்த்துக்கறான். நீ உன் படிப்பைக் கவனிச்சுக்கற.



யாராவது என்னைப் பத்தி அக்கறைப்படறாங்களா...

நீ மாட்டேன்னு சொல்லிட்டேன்னு வச்சுக்க... எனக்கு கிணத்துல விழுந்து சாகறதைத் தவிர வேற வழியில்லை.''

''அநியாயமா பேசாதடி. ஏற்கனவே எனக்கு கெட்ட பேரு.''

''இது யாருக்கும் தெரிய வராது ராதா.''

''நம்ம நேரம் எவன் கண்ணையாவது மாட்டுவோம். எவனாவது பாத்துட்டு வந்து போட்டு கொடுப்பான். நம்ம அப்பா பைத்தியம். அதைக் கேட்டுட்டு ஆடும்.''

''வேணாம். அப்படிப் பேசாதே. எனக்காக இந்த உதவி செய். இந்த சரபேஸ்வரருக்கு நான் தினம் விளக்கு போடறேண்டி.''

'போன் செய்துட்டு போலாமா... செய்யாத போலாமா' ராதா தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டாள்.

'போன்' செய்யாம போறதுதான் பெட்டர். ஒரு பரீட்சைக்கு டிமாண்ட் டிராப்ட் எடுக்க போனேன். இவரு அட்ரஸ் பார்த்துட்டு நீங்கதான் விஜயாவான்னு கேட்டாரு இல்லை ராதான்னு பேசினேனு புளுகலாம்.

சரி... போய் என்ன பேசறது...

எங்கக்காவ எப்படியாவது கட்டிக்கங்கன்னா... இப்படி பேசினா ஆம்பளை மதிப்பானா. ஏற்கனவே பொம்பளைன்னா அந்த வீட்டுக்கு இளக்காரம். நீ போய் அந்த வீட்ல எதுனா குடித்தனம் பண்ண முடியுமா. நாளைக்கு இந்தாளே அலட்டிக்கிட்டா எதுனா பதில் உண்டா.

ஏதேச்சையா பார்த்ததாதான் நடந்துக்கணும்.

அடேடே... நீங்க இந்த பேங்க்லயா வேலை பார்க்கறீங்க. அப்படீன்னு கேட்கணும். ஒரு போட்டோல பார்த்ததை வச்சுக்கிட்டு ஆளை நேரல கண்டுபிடிக்க முடியுமா. இங்க உட்கார்ந்து யோசனை பண்ணினா விடியாது.

விஜயாவுக்காக 'ட்ரை' பண்ணியே ஆகணும். தப்பா வந்தா நாம தலை கொடுத்துக்கணும். ரைட்டா வந்தா விஜயா நல்லா வாழும்.

அவள் பஸ் பிடித்து பர்மா பஜாரில் இறங்கினாள். தாம்பரத்துக்கு நேர் எதிராக பர்மா பஜார் இருந்தது. கூச்சல், நெரிசல், கார் புகை என்று அவஸ்தைப்பட்டது.

அவள் கட்டிடங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே போனாள். குறிப்பிட்ட வங்கி வந்ததும் நின்றாள்.

சந்தானம் இருக்கிறாரா என்று விசாரித்தாள். விலாசம் சொன்னாள்.

மூன்றாவது மாடி. ரெண்டாவது ஹால். ஆறாவது சீட் என்று சொன்னார்கள். வங்கி முழுவதும் குளுமையாக்கப் பட்டிருந்தது.

இரண்டாவது ஹால் ஆறாவது சீட் காலியாக இருந் தது.

''இப்பத்தாலே கேண்டீனுக்கு போனார்...''

''நீங்க யாரு...''

பெயர் சொன்னாள்.

''இருங்க கூப்பிடறேன். உக்காருங்க'' உபசரித்தான்.

நீங்க இங்கயா வேலை செய்யறீங்க நாடகமெல்லாம் இனி நடக்காது. தெள்ளத் தெளிவாய் எதற்கு வந்தேன் என்பதை சொல்லியாக வேண்டும். விளைவுகளை ஏற்றாக வேண்டும். கொன்று போட்டாலும் விஜயாவைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கூடாது.

''யாரு என்னைத் தேடிட்டு...''

கொஞ்சம் முன் தலைப்பக்கம் முடி குறைந்து ஆனால் உடம்பெல்லாம் முடிகளோடு இருக்கிற ஆள் வந்தார்.

''நான் ராதா.''

''சொல்லுங்க.''

''சேலையூர்.''

''அடேடே... புரியுது. வாங்க.''

''கொஞ்சம் பேசணும்னுட்டு வந்தேன்.''

''பேசுங்க.''

''தேவையில்லாத சண்டையாகிப் போச்சு.''

''ஆமா... எங்கப்பா கூட்டிட்டு போன மூணு ஆளுங் களும் தப்பான ஆளுங்க. அப்பாவும், அம்மாவும் தான் போகப் போறாங்கன்னு நினைச்சேன். இவங்க கூட்டிட்டு போனதெல்லாமே தகராறு பண்றத்துக்குன்னே பொறந்த பார்ட்டி. நீங்க விஜயாவோட தங்கையா. உங்களைத் தான் அவங்க தப்பா பேசினீங்களா. தயவு செய்து மன்னிச்சு டுங்க.''



கடவுளே... கடவுளே... நன்றி... அவள் மனதுக்குள் கூவினாள்.

'' எங்க அண்ணனும் கத்தினார்'' அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தபடி சொன்னாள்.

''நானா இருந்தா அடிச்சிருப்பேன். ஒரு ஊட்டுல நாலு பொண்ணு இருந்தா நாலையும் கேப்பாங்களா... நீ எதுக்கு வந்த... அதைப் பேசிமுடிச்சுட்டு போக வேண்டியது தானே... கெடுக்கறத்துக்குன்னே போயிருக்காங்க. நான் மறுபடி மன்னிப்பு கேட்டுக்கறேன். அவங்க பண்ணினது ரொம்ப தப்பு.''

''வயசுல பெரியவங்க... விடுங்க.''

''அவங்களா... புத்தில மட்டம். எங்கம்மா குதிச் சாங்க. நான் சொல்லிக் காமிச்சேன். நீ நல்ல இடத்துல வாக்கப்பட்டு நல்லா இருக்க... உன் தங்கச்சி இல்ல. இப்ப நான் கேக்கறேன். உன் தங்கச்சி புருஷன் சூதாடறா னாமே... யாதவனா பொறந்துட்டு சாமி இல்லேங்கறா னாமே. உன் தங்கச்சி புருஷனுக்கு மூணு உடம்பொறந்தா னாம். மூணும் விளங்கலையாமே. ஏன் அவ்வளவு லட்ச ணமான இடத்துல பொண்ணைக் கொடுத்தீங்கன்னு நுணுக்கு நுணுக்குன்னு கேட்டேன். வெறிபிடிச்ச மாதிரி கத்துறாக. உனக்கு நோவுதுல்ல... இப்படித்தானே அவங்க ளுக்கும் வலிச்சிருக்கும். அப்படின்னு சொன்ன பிறகுதான் அடங்கினாங்க.''

இருவரும் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

''என்னா இவ்வளவு தூரம்...'' சுதாரித்துக் கொண்டு கேட்டான்.

''எங்கக்கா உங்களை விரும்புது சார்.''

''கடவுளே...''

''உங்களுக்குப் புடிக்கலையா சார்.''

''என்னைப் புடிச்சிருக்குன்னு சொல்றவங்களை எனக்குப் புடிக்காத போகுமா. அப்படிச் சொன்னா அவன் பைத்தியக்காரன். ஆனா உங்கக்காவை நான் நேரில ஒரு தடவை பார்க்கணும். ரொம்ப சுமாரான அழகுன்னுதான் என்கிட்ட சொன்னாங்க.''

''சார்... நல்ல அழகு சார். என்னைவிட அழகு சார். என்னை விட உசரம். ரொம்ப நல்லா சமைப்பாங்க சார். எனக்குத்தான் ஒன்னும் தெரியாது.''

''ஏன் ஒண்ணும் தெரியாது.''

''நான் படிக்கணும் சார்.''

''எதுக்கும்மா.''

''ரொம்ப ஆம்பளைங்களை நம்பி வாழ முடியாது சார். எங்கப்பா எங்கம்மாவ அழிச்ச மாதிரி நானும் அழிய விரும்பலை சார்.''

''அதெல்லாம் போன தலைமுறை ராதா.''

''இல்ல சார், எல்லா தலைமுறையிலும் இந்த அடக்கு முறை இருக்கு.''

''உங்க அக்கா ஏன் என்னை விரும்பறாங்க.''

''அவளுக்கு முரட்டுத் தொழில் பண்ணாத ஆம்பளை புருஷனா வரணும்னு ஆசை சார்.''

''அதென்ன கணக்கு'' அவன் சிரித்தான்.

''அவ பேச்சுக்கு பயப்படறா. பாங்க்ல வேலை செய்யறவங்க மரியாதையா பேசுவாங்க. பிரியமா நடத்துக்குவாங்கன்னு நினைக்கறா.''

''அப்படி ஒண்ணும் சொல்ல முடியாதே.''

''அப்பாதான் சார் காரணம். அவரு முரட்டுத் தனத்தைப் பார்த்துட்டு கடலைப் பருப்பு மில்லுக்காரரை வேணாம்னுட்டா.''

''அடடா... அவரு ரொம்ப நல்லவருங்க. முத தடவை பார்த்துட்டு என்ன இவ்வளவு தூரா இருக்கா ரேன்னு நானும் நினைச்சேன். அந்த சொர்ணவேலு ஒரு பக்கா ஜென்டில்மேன்.''

''உங்களுக்கு அவரைத் தெரியுமா.''

''உங்க வீடு பத்தி சொன்னதே அவர்தானே. முப்பது க்ரவுண்ட் ஒரே இடமா இருக்காமே. லக்ஷ்மிகரமா நிறைய பசு வச்சிருக்கீங்களாமே. எனக்கு பசுமாடுன்னா ரொம்பப் புடிக்குங்க. மாடு மேய்க்காத ஏன்டா இந்த பாங்க் வேலைல சேர்ந்தோம்னு தோணும்.''

''ஐயோ உங்களுக்கு மாடு புடிக்கும்னா அக்கா கவலைப் படுவா.''

''இதில கவலைப்பட என்ன இருக்கு, ராதா. எனக்கு ரெண்டு தொழிலுமே செய்யணும்னு ஆசை. காலைல பால் கறந்துட்டு பாங்க் போகணும். மத்தியானம் நாலு மணிக்கு வந்து டைப் திறந்து விட்டு குளிப்பாட்டணும். தீனி கலந்து



கொடுக்கணும். உங்கக்காவுக்கு ஏன் படிக்கலைன்னு தெரியலை. வேலைய வச்சு ஆளை எடை போடக்கூடாது.

உதாரணத்துக்கு சொர்ணவேலு எவ்வளவு இங்கிலீஷ் புக் படிக்கறான் தெரியுமா. கடினமான நாவல்லாம் படிக்க றான். அவனை வேணாம்னு சொன்னது கொஞ்சம் முட்டாள்தனம்.''

''உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்.''

''உங்க அண்ணன் சொர்ணவேலுக்கிட்ட சொல்லி, சொர்ணவேலு இப்பத்தான் சொல்லிட்டு போறான். உங்கப்பா ரொம்பக் கடுமையா நடத்துக்கிட்டாராமே. பாவம் என்னால அந்தப் பொண்ணுக்குக் கஷ்டம்னு புலம்பினான்.

உங்கக்காவைக் கூட்டிட்டு வாங்க. சொர்ணவேலு எவ்வளவு நல்லவன்னு நான் சொல்றேன். நான் பேசறேன் உங்கக்காக்கிட்ட.''

''உங்களுக்கு எங்கக்கா மேல இஷ்டமில்லையா.''

''இஷ்டமில்லாத என்ன... சொர்ணவேலு இப்பதான் சொல்லிட்டு போறான். அந்தப் பொண்ணை எங்களா வரச்சொல்லி நீங்க பேசுங்கன்னு''

''நான் எங்க வரச் சொல்லட்டும்'' ராதா கேட்டாள்.

''தாம்பரத்துலேர்ந்து இவ்வளவு தொலைவு வருவா னேன். நான் வரேன். முடிச்சூர்கிட்டே ஏதோ பழைய சிவன் கோவில் இருக்காமே. அங்க நான் வந்து நிக்கறேன். உங்களுக்கு இன்னொன்னு தெரியுமா ராதா.

சொர்ணவேலு தங்கையும், உங்க அண்ணனும் ஒருத்தரையொருத்தர் விரும்பறாங்க. ரொம்ப ஆழமா நேசிக்கி றாங்க. தயவு செய்து அதைக் கெடுத்துராதீங்க. இதான் என் போன் நம்பர். எனக்கு போன் பண்ணி சொல்லுங்க. நான் முடிச்சூர் வரேன்.''

ஒரு சனிக்கிழமை மாலை அவன் முடிச்சூர் வருவ தாக ஏற்பாடாயிற்று.

சொர்ணவேலுவோடு அவன் வருகிறேன் என்று சொன்னபோது, விஜயா பயந்தாள். ராதா சொர்ணவேலு வைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டாள்.

ஆட்கள் அதிகமில்லாத அந்தக் கோயில் மண்டபத் தில் அவர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

''அடேயப்பா... அக்காவுக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்க வந்த வீராங்கனையா... வாங்க... அவங்க பேசிக்கட்டும். நாம கோயிலை மொள்ள சுத்தி வருவோம்.''

ராதா சொர்ணவேலுவோடு இணைந்து கோயில் சுற்றினாள்.

''ஆத்தா, நீ என்ன படிக்கணும்னு ஆசைப்படறே.''

''பி.காம். அதுக்கு மேலே சி.ஏ.''

''எதுக்கு ராதா மேல படிக்கணும்.''

''வெறும் சமையல் ஆளா இல்லாத ஏதாவது தொழில் செய்யணும்.''

''ராதா, அதைவிட முக்கியம், அடுத்த தலைமுறை குழந்தைகளுக்கு, படிச்ச அம்மாதான் உதவி செய்ய முடியும். படிக்காத அம்மா தொந்தரவாகிவிடும். பாடம் சொல்லித்தரத்துக்கு மட்டுமில்லை. குழந்தைகளைப் புரிஞ்சுக்கறதுக்கும் படிச்ச அம்மாதான் வேணும். உங்க வீட்டுரகளைக்கு காரணம் உங்கம்மா. உங்கம்மாவின் படிப்பின்மைதான் காரணம். நீ படி. பி.காம் படி போதும்.

அந்தப் படிப்பு உனக்கு நம்பிக்கை தரும். வேற சொத்து பத்து இல்லாதவங்க நகரத்து வாழ்க்கை வேணுங்கறவங்க சார்ட்டட் அக்கௌண்டென்சி படிக்கலாம். பி.காம் படிச்சிட்டு புருஷன் கூட தொழில்ல இறங்கு. பால் பண்ணையோ, கோழிப் பண்ணையோ, தவிடோ, புண்ணாக்கோ, தங்கமோ எதுவா இருந்தாலும்கூட இறங்கிடலாம். நீயும் நின்னு வேலை செய்யலாம்.

ஆபீஸ் உத்தியோகமெல்லாம் வருங்காலத்துல போறாது. துடிப்பா இருக்கறவங்களுக்கு ஆபீஸ் உதவாது. செய்தொழில்தான் பெரிய விஷயம். பி.காம். முடிச்சுட்டு அண்ணன்கூட பால் பண்ணைல இறங்கு. நல்லா சம்பாதிக்கலாம். நிறைவா வாழலாம்.''

''கடலைப் பருப்பு மில்லும் போடலாமா'' ராதா சட்டென்று கேட்டாள்.

''தாராளமா போடலாம். எங்க மில்லுக்கு வந்து பார்க்கறீங்களா.''

''அண்ணன் கல்யாணத்தின் போது வரத்தானே வேணும்.''

''நான் அதுவும் சொல்ல வந்தேன். என் தங்கச்சி



ரொம்ப ஆசைப்படுது. அவங்க ரெண்டு பேரும் பேசி மனசு பரிமாறிக்கிட்டாங்க. எங்க நடக்காத போயிடுமோன்னு பயப்படறாங்க.''

''அண்ணனுக்கு படிக்கும்னா தடுக்கறத்துக்கு யார் இருக்காங்க.''

''விஜயா கல்யாணம் நடக்கணுமே'' சொர்ணவேலு கவலைப்பட்டான்.

''அவ போறதுயே மனசு பறி கொடுத்துட்டா.''

''சந்தானம், ரொம்ப நல்ல பையன். அவன் பாங்க்ல மூன்றை லட்ச ரூபா கடன் வாங்கியிருக்கோம். பத்தே நாள்ல வாங்கிக் கொடுத்துட்டான். இன்னும் கொஞ்சம் தான் பாக்கியிருக்கு. ஒழுங்கா அடைக்கறோம்ங்கறதுல ரொம்ப சந்தோஷம்.''

''நீங்க சந்தானத்துக்கு எங்கக்காவை சொன்னீங்க.''

''சந்தானம் எனக்கு தெரிஞ்ச பையன். உங்க அண்ணனுக்கு பாரம் குறைஞ்சா என் தங்கச்சியோட அவன் கல்யாணம் நல்லா நடக்கும். எல்லாம் ஒரு சுயநலம்தான்.''

''எங்கக்கா உங்களை வேணாம்னு சொன்னதுல கோவம் இல்லியே...''

''ச்சே... ச்சே... நல்லது.''

''என்ன நல்லது.''

''விஜயாவை விட கெட்டிக்காரப் பொண்ணு ஒன்னு அங்கே இருக்குன்னு தெரிஞ்சு போச்சு.''

''யாரு..'' ராதா திகைத்தாள். ''நானா'' உடனே கேட்டாள்.

அவன் மௌனமாக அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

''எனக்கும் புடிச்சிருக்கு'' நிதானமாய் பதில் சொன்னாள். ''ஆனா பி.காம். நிச்சயம் படிக்கணும்.''

''நல்லா படி. படிச்சு முடிச்சு பிறகு வா.''

''ஆனா நானும் குழப்பகேஸ் தாங்க விஜயா மாதிரி.''

''குழப்ப கேஸா பாங்க் வரைக்கும் போய் அக்காவுக்கு சம்பந்தம் பேசிட்டு வரும். என் தங்கச்சி கல்யாணம் நல்லபடியா முடியணுமேங்கற கவலைல இருந்த சமயம் நீ போய் பாங்க்ல உங்கக்காவுக்குப் பேசினது எவ்வளவு பெரிய ரிலீஃப் தெரியுமா.''

"இப்போ இதை அண்ணன்கிட்டே சொல்லிடாதீங்க."

"அன்னிக்கு சாயந்தரமே அவனுக்குத் தெரியும். இங்க நீங்க வரதும் தெரியும்."

"கடவுளே... எங்கப்பாவுக்கு தெரிஞ்சா ரொம்ப கஷ்டமாயிடும்."

"ஒரு கஷ்டமும் ஆகாது. நாம பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்த பிறகுதான் அப்பாக்கிட்ட இது போகும்."

"நாமன்னா, நாம ரெண்டு பேருமா."

"இல்லை. விஜயாவும், சந்தானமும். விஜயாவைப் புடிச்சிருக்குன்னா, இத்தினி சண்டையை நீக்கி, மறுபடியும் கல்யாணப் பேச்சை ஆரம்பிக்கறேன்னு சந்தானம் சொல்றான்."

"அப்படியா... போய் பார்க்கலாமா."

"கொஞ்சம் இருங்க. அவங்களா வரட்டும்."

விஜயாவும் சந்தானமும் கோயில் சுற்றிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

"சொர்ணவேலு, நான் மறுபடியும் அவங்க வீட்டுக்குப் போய் பொண்ணு கேட்கப் போறேன். அவங்கப்பா கத்தினாலும் சமாதானப்படுத்தி கட்டிக்கறேன்னு சொல்லப் போறேன். அப்படி சொல்றபோது என்கூட நீ வரணும்."

"நான் ஒரு தூசு ஆளு. தேவைதானா."

"அப்படிப் பேசினது தப்புன்னு சொன்னேன். தன்னைப் புடிக்கலைன்னு ஒரு பொண்ணு சொன்ன பிறகும் அவளைப் பத்தி வேற இடத்துல நல்லா சொன்ன விஷயத்தை எடுத்துச் சொன்னேன். தப்புதான்னுட்டாங்க. ராதா கிட்ட பேசினியா சொர்ணவேலு."

"பேசினேன். ரொம்ப அழகா பேசறாங்க. ரொம்ப தெளிவா இருக்காங்க. வெறும் வீட்டோட இருக்கற பொம்பளையா இருக்காத வியாபாரத்துல இறங்கி, சம்பாதிக்கணும்னு நினைக்கறாங்க. கடலைப் பருப்பு மில் பத்தி சொன்னேன். சரின்னுட்டாங்க."

"கடலைப் பருப்பு மில் தூசு இல்லையா" சந்தானம் கண் சிமிட்டினான்.

"இல்லை சந்தானம். தப்பு என் பேரிலயும் இருக்கு. பிளாஸ்டிக் கவர் தலைல போட்டுட்டு வேலை செய்யணும். மில்லுக்கு ஒரு டிரஸ். வீட்டுக்கு ஒரு டிரஸ்



இருக்கணும். நான் கோமாளி மாதிரி எல்லாப் பக்கமும் சுத்தி வருந்தேன். அது தப்புன்னு இப்ப தெரியுது. தொழிலாளியா காமிச்சுக்கிட்டேன். ரொம்ப பிடிக்காதுன்னு இப்பதான் தெரியுது. வேலைக்காரங்களுக்கு அது நடத்தணும். சட்டப் பிரகாரம், தானே வராத மில்லு யாரும் கேட்பாரில்லாததால ஊமையா இருந்துட்டோம். அப்படித்தான் நடத்தணும்.

"இனி இருக்க முடியாது."

"அப்ப யார் கல்யாணம் முதல்ல."

"உன் கல்யாணம்தான் சந்தானம்." சொர்ணவேலு வேகமாய் பேசினான். "உன்னுது முடிச்ச கையோட என் தங்கச்சி கல்யாணம் நடக்கட்டும். ராதா பிரகாஷ், முடிச்ச பிறகு நான் செய்துக்கறேன்."

"வாங்க. கடலை மில் பார்க்கலாம். அங்க பாதன் உட்கார்ந்திருப்பாரே பருப்பு மூட்டை மேல."

சொர்ணவேலு அழைக்க, எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

இரண்டு மோட்டார் சைக்கிளில் பெண்கள் பின்னால் அமர்ந்து கொள்ள வண்டிகள் பழனி நோக்கி போயின.

கடலைப் பருப்பு தரம் எப்படிப் பார்ப்பது என்று ராதாவுக்கு சொர்ணவேலு சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான்.

ராதாவுக்குள் கற்பனைகள் வளர்ந்தன. அட பாக்கெட் வித்தா நல்ல லாபம் வரும் போல இருக்கே.

அவர்களைக் காதலர்கள் என்று உலகம் நினைத்துக் கொண்டது.

அவர்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றி ஆராய்ந்து கொண்டு போனார்கள்.

கல்யாணம் மட்டுமில்லை. காதலும் ஆயிரங்காலத்துப் பயிர். அதற்கு செல்வம் என்கிற நீர் மிக முக்கியம். எசம்.' அன்பும் அங்கு கை கோர்த்துச் சிரித்தது.

—— (முற்றும்) ——